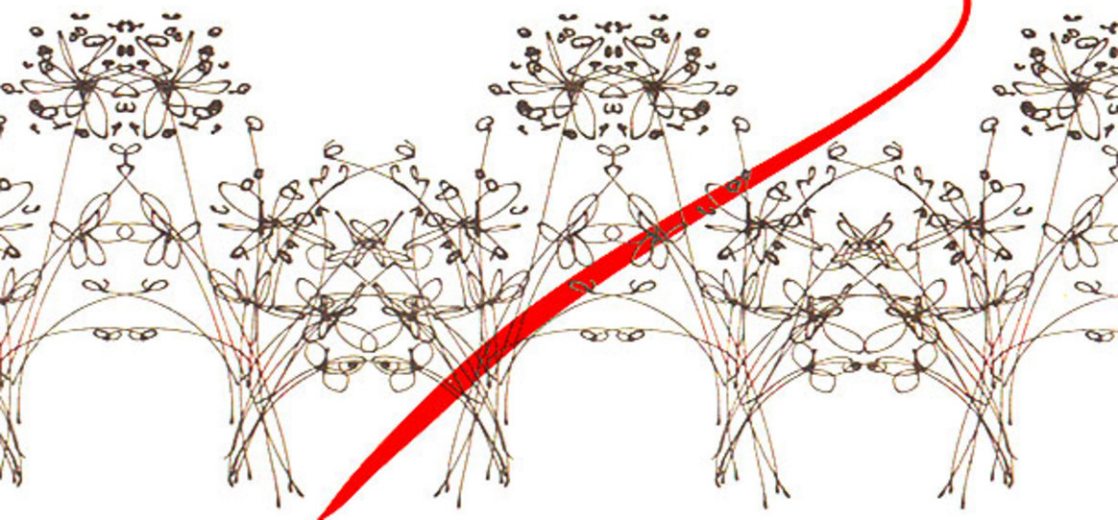

பெரியவை
சுருட்டி
வெட்டி

ကျွန်မ ကေတီမီမှာ အလုပ် လုပ်ပါတယ်ရှင်

(၁)

အခန်းတစ်ခုလုံး ဂီတယောင်ဆောင်ထားတဲ့ သီချင်းသံတွေနဲ့ ဆူညံနေတယ်။ စည်းချက် မမှန်တဲ့ အော်ဂလီဆန်စရာ အသံကြီးရယ်၊ ဆူညံအက်ကွဲနေတဲ့ Sound Box က အသံတွေရယ်ဟာ နားထဲကို ရေခွေးပူနဲ့ လောင်းချနေသလို နာကျင် အခံရခက်လှတယ်။

ဒါဟာ ကျွန်မ နေ့တိုင်း ခံစားနေရတဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခတစ်မျိုးပေါ့ ။ တချို့ လူတွေပြောကြတဲ့ အသက်ရှင်နေရတာ ဝဋ်တစ်မျိုးပဲဆိုတာ ကျွန်မအတွက် သိပ်မှန်တယ်။ ညှိစော် နံနေပြီး အေးစက်တဲ့ သားရဲတွင်းလို ချောက်ချားစရာ ကောင်းလွန်းတဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တယ်။

ဘီယာနဲ့၊ အရက်နဲ့တွေ့၊ ညှိစော်နံနေတဲ့ စကားလုံးကြမ်းကြမ်းတွေ၊ နှမချင်းမစာမနာ ပြောဆိုကြတဲ့ ဟောဒီအခန်းလေးထဲမှာ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ အသက် ၃၀ ကျော်၊ အသက် ၄၀၊ အသက် ၅၀၊ အသက် ၆၀ အထိ အရွယ်ရှိတဲ့ ယောက်ျားကြီးတွေ ဟောဒီအခန်းထဲကို လာကြတယ်။

သူတို့ ဆီက ဆေးလိပ်နဲ့ ရောပြွမ်းနေတဲ့ ချွေးနံ့၊ ငွေကြေးနံ့တွေရတယ်။ သူတို့ တွေထဲက တချို့ဟာ အပြင်လောကမှာ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရွှေ

ရောင်စက္ကူတွေနဲ့ ထုပ်ပိုးထားတတ်ပေမဲ့ ဟောဒီအခန်းလေးထဲကို ရောက်ရင်တော့ သူတို့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ သိုးစော်နံ့သွားတတ်ကြတယ်။

သူတို့ ရဲ့ သွေးတွေဟာ ဟောဒီ ကျွန်မ ငွေပေးနေတဲ့ ဘီယာခွက်ထဲက အမြှုပ်တွေလို ပလုံစီနေတယ်။

အခု ဂုဏ်သိက္ခာ သိုးစော်နံ့နေတဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်က သူတို့ ရဲ့ ရမ္မက်ထန်တဲ့ သွေးခဲတုံး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွေကို လှုပ်ခါရင်း ၁၆ နှစ်သားတွေလို ခုန်ပေါက်ပြီး ကနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သူတို့ အဖော်တစ်ယောက်ရဲ့ လက်မည်းမည်းကြီးက ကျွန်မရဲ့ ပခုံးသားပေါ် ကျလာတယ်။ အမြဲတမ်း အလုပ်မို့ မထူးဆန်းတော့ပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ကျင့်သားမရစွာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိတယ်။ ရွံရှာစိတ်ကတော့ ကျွန်မ အသွေးအသားထဲ စေ့ဆော်တာကြောင့် မသိမသာ ရုန်းလိုက်မိတယ်။

‘ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲကွာ... မင်းကို ကိုကြီးတို့ က မုန့်ဖိုးပေးမှာ ပါ’

သူက ကျွန်မကို အဆီပြန်နေတဲ့ မျက်နှာ ပြည်တည်တည်ကြီးနဲ့ ကြည့်ရင်း နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုး လေးပြောတယ်။ အဲဒီအခါ ကျွန်မက အချို့သာဆုံး ပြန်ပြီးပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အနားကို တိုးကပ်ပြီး သူ့သဘောကျ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်လိုက်တယ်။ ‘လမ်းဘေးခွေး’ ဖြစ်မှတော့ ပုပ်စော်နံ့နေတဲ့ ထမင်းသိုးကို အော်ဂလီဆန်ပြီး ရွံနေဖို့ မှ မလိုတော့တာ။

ကျွန်မက ရပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မရှိလို့ လာအလုပ်လုပ်ပေမဲ့ ကိုယ့်မာနကိုတော့ လာမထိနဲ့ ဆိုတော့ အစားမျိုးထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီဆိုင်ကပေးတဲ့ လခအပြင် ကျွန်မရဲ့ ဧည့်သည် ဆီက ဘာများ ထပ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတတ်တာ။ ရသမျှ အကုန်လိုချင်တာ ကျွန်မတို့ လောကသားတွေရဲ့ စရိုက်ပဲ။

ဒါပေမဲ့ လူတချို့တွေကျတော့ ဒီနေရာကိုလည်း လာကြတယ်။ ပိုက်ဆံလည်း ဖောဖောသီသီ မသုံးနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို မထိတထိ လုပ်ရုံအပြင် နောက်တစ်ဆင့်တက်ချင်လာတဲ့ လူမျိုး ဆိုရင်တော့ ကျွန်မက ခပ်တင်းတင်းဆက်ဆံတတ်တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ... သူ့ဆီက ဘာမှ မရမဲ့အတူတူ ကိုယ့်ဆီကလည်း အလုပ်သဘောထက် ကျော်လွန်ပြီး အသား နည်းနည်းလေးတောင် အပွန်းအပဲ့ မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်မက ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာပါလို့ လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မကို ဒီအမှောင်ထဲရောက်အောင် တွန်းပို့လိုက်တဲ့ လက်တွေက အများကြီးပဲ။

ဘာတဲ့ ... လူတွေပြောတာ ရှိပါသေးတယ်။ ‘ငတ်ပြီးသေတဲ့ မသာ မရှိဘူး’တဲ့ ။ ဘယ်သူပြောလဲ။ ကျွန်မတို့ မိသားစုကတော့ ငတ်ပြီး သေတော့မှာ မို့ အသေမခံနိုင်လို့ ဒီနွံထဲ ကျွန်မ လာနစ်ရတာလေ။

အင်း နွံထဲနစ်နေတယ်လို့ တော့ မပြောချင်ပါဘူး။ ဟို ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ ကုသိုလ်... ကုသိုလ်တွေထဲမှာ ကျွန်မ နစ်နေတာပေါ့။

ကျွန်မအဖေရဲ့ အစ်ဝမ်းကွဲ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေတဲ့ ကြီးတော်မြက ပြောဖူးတယ်။

‘ဟဲ့ တင်တင်ခိုင်ရယ်၊ ညည်း ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေ လုပ်ပြီး မိဘကို ရှာကျွေးတာ နည်းတဲ့ ကုသိုလ်လားအေ .. တဲ့ ’

အဲဒီလိုပြောတိုင်း ကျွန်မ စေ့စေ့ပြီးတယ်။ ကုသိုလ်တွေ ဘာတွေတော့ ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူး။ မိဘကို ရှာဖွေကျွေးကြတာချင်း အတူတူ ဒီလို အလုပ်မျိုးလုပ်ပြီး ရှာကျွေးရင် ကုသိုလ်ပိုရမယ်လို့ တော့လည်း ကျွန်မ မယုံကြည်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမိသားစုကို ထမင်းမငတ်အောင် ရှာကျွေးရမယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်တော့ ကျွန်မမှာ ရှိတယ်။

အခုဆို ကျွန်မ မောင်လေးက နည်းပညာတက္ကသိုလ် တက်နေတယ်။ ညီမလေးက ဒီနှစ် ရှစ်တန်း၊ ကျွန်မအဖေက အင်ဆူလင် ထိုးနေတဲ့ ဆီး ချို့ရောဂါသည် ။ ကျွန်မ အမေက ကျောက်ကပ်မကောင်းဘူး။

သူတို့ လေးယောက်ရဲ့ ဘဝလေးခုနဲ့ ကျွန်မ ဘဝတစ်ခုနဲ့ လဲထားတာ ။ ဘာဖြစ်သေးလဲ... လောကကြီးဟာ တကယ်တော့ အလောင်းအစားပဲ ။

‘မင်း ထိုးကျွေးတာ များ ရင် မင်း များများ ပြန်ရမှာ ပဲ’

ဒါပဲ.... ကျွန်မကတော့ အဲဒီလိုပဲ နှလုံးသွင်းတယ်။ ကျွန်မ မခိုးဘူး။ မဝှက်ဘူး၊ လူ မသတ်ဘူး၊ သူများ အပေါ် မယုတ်မာဘူး၊ မလိမ်ဘူး၊ သူ တစ်ပါး ဒုက္ခရောက်အောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ကျွန်မ ဘဝကို ကံကြမ္မာက ပစ်ချပေးထားတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်မ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။

ကျွန်မ မောင်လေးတွေ၊ ညီမလေးတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ကျောင်း တက်နေတာ မြင်ရရင် ကျွန်မ ကျေနပ်တယ်။ ကျွန်မမိဘနှစ်ပါး ကောင်း ကောင်း မွန်းမွန် စားသောက်နေတာ တွေ့ရင် ကျွန်မ ကြည်နူးတယ်။ အဲ ဒီလို အမြဲတမ်း ဖြစ်နေစေဖို့ ကျွန်မ ဒီအလုပ်ကို လုပ်မယ်။

အဲဒါ ကျွန်မ သစ္စာပဲ။

ဒီနေ့ ကျွန်မရဲ့ အလုပ်နားရက်၊ ကျွန်မတို့ အလုပ်က တစ်ပတ်ကို တစ်ရက်တော့ အလှည့်ကျ နားခွင့်ပေးတယ်။ ကြိုက်တဲ့ ရက်ကို ဆိုင်က မိန်းကလေးတွေ အချင်းချင်း ညှိပြီး တစ်လှည့်စီ နားကြတာပေါ့။

ဒီနေ့ ကျွန်မက နားရက်ဖြစ်ပေမဲ့ ပိုက်ဆံလိုတာနဲ့ လစာ ကြိုထုတ်ဖို့ ဆိုင်ကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မ မောင်လေးက မနက်ဖြန် ကျူရှင်ဖိုးတွေ ပေးဖို့ ရှိလို့ ကျွန်မဆီက ပိုက်ဆံတောင်းတယ်လေ။ တစ်ဘာသာကို နှစ်သောင်းနဲ့ ကိုးဘာသာတောင်။

ကျွန်မလက်ထဲမှာ လည်း ပိုက်ဆံ လုံလုံလောက်လောက် မရှိတာနဲ့ ဆိုင်က မန်နေဂျာဆီပဲ သွားရတော့တာပေါ့။ ကျွန်မဆိုင်ကို ရောက်တော့ အချိန်က ည ၁၀ နာရီခွဲနေပြီ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ပဲ ကျွန်မနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် လူလေးယောက် ဆိုင်ကို ရောက်လာတယ်။ လေးယောက်ထဲမှာ သုံးယောက်က အသက် ၄၀ ကျော် အရွယ်တွေ။ ဒါပေမဲ့ ထူးထူးခြားခြား သူတို့ လေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်က (ကျွန်မမောင်လေးထက် ပိုကြီးရင် နည်းနည်းပဲ) အသက် ၂၀ ကျော်ရုံလေးပဲ ရှိဦးမည်။ အသားဖြူဖြူ ၊ အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဆံပင်လေးတွေကလည်း မည်းနက်နေတာပဲ။

သူက ရှက်သလိုလိုနဲ့ ခေါင်းကို မသိမသာ အောက်ငုံ့ထားတယ်။ လူသုံးယောက်ထဲက ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ ဂင်တိုတိုတစ်ယောက်က စ ပြောလိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော်တို့ အခန်းနှစ်ဆက်ရှင် ယူမလို့ .. ပြီးရင် ကောင်မလေးတွေလည်း ခေါ်ချင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်နှယောက် ခေါ်ချင်တာလဲ’

‘လေးယောက်’

စောစောက ခေါင်းအောက်ငုံ့နေတဲ့ ကောင်လေးက ပြုံးပြုံးပျာပျာ ဖြစ်သွားပြီး....

‘ဟာ ကျွန်တော် မခေါ်ချင်ပါဘူး။ လေးလေးတို့ အတွက်ပဲ ခေါ်ပါဗျာ’
လို့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်တယ်။

‘ကဲ... ဒါဆို သုံးယောက်ဗျာ’

‘အင်း သုံးယောက်ဆိုတော့ ခွဲပဲ၊ အခု လောလောဆယ် နှစ်ယောက်ပဲ အားတယ်။ ခက်တာပဲ ကဲတင်တင်ခိုင်ရေ ညည်းအလုပ်နားရက်ဆိုတော့ အားတော့နာပါတယ်ဟာ။’

ဒါပေမဲ့ နှစ်ဆက်ရှင်လောက်တော့ ဝင်ကူပေးစမ်းပါဦး။

ညည်းကို အိုဗာတိုင်ကြေးပေးပါ့မယ်’

‘ဟုတ်’

ကျွန်မလည်း ပိုက်ဆံလိုနေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ တော်တော် ပျော်သွားတယ်။ ဆိုင်ကပေးမယ့် အိုဗာတိုင်ကြေးကို မက်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို ဝင်ခွင့် ရရင် ဧည့်သည် က သဘောကျရင် ကျသလို ကိုယ်က အထာညက်ရင် ညက်သလို မြိုးမြိုးမြက်မြက်လေး ရတတ်တာကိုး။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သူတို့ နဲ့ အတူပါလာတဲ့ ဆံပင်မည်းနက်နက် ကောင်လေးက ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေတာ သတိထားလိုက်မိတယ်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ကျွန်မတို့ အလုပ်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ ကို ဘီယာငွေပေး၊ သီချင်းဖွင့်ပေး၊ သူတို့ နဲ့ အတူ သီချင်းတွဲဆိုပေး၊ စီးကရက် မီးညှိပေး၊ စသည် ဖြင့် လုပ်ပေးတတ်ကြတယ်။

စောစောက ကောင်လေးကတော့ ကျွန်မတို့ နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး ဘီယာသောက်ရင်းနဲ့ ကျွန်မ သီချင်းဆိုနေတာကို စိတ်မပါလက်မပါ ထိုင်ကြည့်နေတယ်။ မကြာခဏဆိုသလို သူ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းအပေါ် ရောက်ရောက်လာတယ်။

သူနဲ့ အတူပါလာတဲ့ အဖော်လူကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ကျုံးဖက်လိုက်တဲ့ အခါတိုင်း သူ့မျက်နှာ ပျက်ပျက်သွားတာကို ကျွန်မသတိထားမိတယ်။

ခဏအကြာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးသွားတော့ သူက သောက်လက်စ ဘီယာခွက်ကို စောင့်ချလိုက်ရင်း ...

‘တော်ပြီဗျာ... ပြန်ကြရအောင်၊ ပျော်ရမလားလို့ လေးလေးတို့ နဲ့ လိုက်လာတာ။ မပျော်ရတဲ့ အပြင် နားကို ညည်းနေတာပဲ။ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး’

လို့ ပြောလိုက်တော့ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့၊ ဂင်တိုတိုလူကြီးက...

‘ကိုဖြိုးရာ... အခုမှ တစ်ဆက်ရှင် ပြည့်ရုံပဲရှိသေးတာ၊ နေပါဦး ငါ့တူကလည်း ကွာ’

‘မရဘူးဗျာ။ လေးလေး အခုချက်ချင်း မပြန်ရင် ကျွန်တော် တီတီနဲ့ တိုင်ပြောမှာ နော်’

‘ဟာ မင်းကလည်း ကွာ။ ငါ့အညွှာကို ကိုင်တော့တာပဲ။ ကဲ.... ဘော်’

ဒါတို့ ရေ.. ပြန်လစ်ကြရအောင်ကွာ၊ နို့မို့ဆိုရင် အိမ်ရောက်ရင် မိန်းမနဲ့ ကျိုင်တော့မယ်။ ဒီမှာ ကိုဖြိုး ပြဿနာရှာနေပြီကွ’

တခြားလူတွေက မပြန်ချင် ပြန်ချင်နဲ့ မျက်နှာတွေ ရှုံ့မဲ့ကုန်ကြတယ်။

‘အေးကွာ.... ပြီးရော... ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းတော့ မပြန်ဘူး ဟေ့ကောင်။ ငါတို့ က ဒီည အပြတ်ကဲမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားပြီးသားမို့လို့ အပျော်လေးတွေ ဆက်လိုက်ဦးမယ်.. ခဏလေး’

လို့ ပြောပြီး ကျွန်မတို့ ဘက်ကို လှည့်ကာ မျက်နှာချိုးသွေးပြတယ်။ ပြီးတော့ ...

‘ကိုယ်တို့ နဲ့ အပြင်မှာ မုန့်စားရအောင် လိုက်ခဲ့မလား။ ကိုယ်တို့ က မုန့်ဖိုးပေးမှာ ပါကွာ’

ကျွန်မသိလိုက်ပြီ။ ဧည့်သည် တိုင်းက ကျွန်မတို့ ကို ‘မုန့်သွားစားရအောင်’၊ ‘ဘုရားလိုက်ဖို့ပေးမယ်’ စသည် ဖြင့် ပြောကြပြီဆိုရင် ဒါဟာ ကျွန်မတို့ ကို အပြင်ထွက်အိပ်ဖို့ ခေါ်တာပါပဲ။ ကျွန်မတို့ လောကရဲ့ တချို့ မိန်းကလေးတွေဟာ အဲဒီလို ခေါ်ပြီဆိုရင် ရင်းနှီးမှုအရ လိုက်တာ ရှိသလို ငွေကြေးအရ လိုက်တဲ့ သူတွေလည်း ရှိတယ်။

သူတို့ နဲ့ ခင်တဲ့ အမြဲတမ်း ဖောက်သည် တွေဆိုရင် ခင်မင်မှုအရ ဘောနပ်စ်ပေးသလို အပြင်ထွက်ပြီး လိုက်အိပ်ပေးလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်မ အဖော် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ‘အင်း’ဟု သဘောတူ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်မကတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ တွေဝေသွားရင်း ဘာမဆိုင်၊ ညာမဆိုင် အဲဒီ ‘ကိုဖြိုး’ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီကိုဖြိုးက ကျွန်မကို အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးပါတဲ့ မျက်လုံး

တွေနဲ့ လှမ်းကြည့်နေတယ်။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ပုံမှန်အတိုင်းဆို ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရ လက်ခံလိုက်မိမှာ ပဲ။ အခု တွေ့ရတဲ့ ဧည့်သည် ပုံစံတွေကလည်း ငွေကို ရေလို သုံးဖြုန်းနိုင်တဲ့ အ နေအထားနဲ့ ဘီးကြဲကြီးတွေဆိုတာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သဘော ပေါက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ မောင်လေးအတွက် ပိုက်ဆံကလည်း လို နေတာလေ။

ဒါပေမဲ့ အသက် ၂၅ နှစ်သာ ရှိသေးတဲ့ ကျွန်မအတွက် ကျွန်မနဲ့ အရွယ်မတိမ်းမယိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အကြည့်တွေဟာ ကျွန်မရဲ့ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်စိတ်တွေကို တူးဆွပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ရှေ့မှာ တခြား ယောက်ျားကြီးတွေနဲ့ လိုက်အိပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ပြရမှာ ကို ကျွန်မ ဝန်လေးသွားမိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက အလိုအလျောက်ပဲ...’

‘ဆောရီးပဲ ကျွန်မ အဲဒီလို လိုက်လေ့မရှိဘူး’

ကျွန်မက တိတ်တခိုး မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မဆီက တုံ့ပြန်စကားကို စိုးရိမ်တကြီး စောင့်မျှော်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာဖြူဖြူနုနုလေးဟာ ဖျတ်ခနဲ ကြည်လင်တောက်ပသွားသလိုပဲ။

(၃)

အဲဒီလိုနဲ့ နောက် နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်ကြာတော့ အဲဒီ ကိုဖြိုးဆိုတဲ့

ကောင်လေးကို ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တဲ့ ဆိုင်ရဲ့ မျက်စောင်းထိုးက ကော်ဖီ ဆိုင်မှာ နှစ်ရက်ခြား၊ သုံးရက်ခြားဆိုသလို တွေ့တွေ့နေရတယ်။

အစကတော့ သူလည်း သူ့ကိစ္စရှိလို့ လာတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့လေလို့ တွေးလိုက်မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက တစ်ယောက်တည်း အဲဒီကော်ဖီ ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီးတော့ ကျွန်မ အ လုပ်သွား၊ အလုပ်ပြန်ချိန်တွေမှာ ကျွန် မကို ငေးငေးကြည့်နေတာကို ကျွန်မ သတိထားမိလာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ ကျွန်မက လမ်းလျှောက်နေရင်း ဖိနပ်ပြတ်သွားတယ်။ ကျွန်မ ဖိနပ်ပြတ်သွားတာကို လမ်းပေါ်က တခြား ဘယ်သူမှ သတိ မထားမိခင်မှာ ပဲ ကိုဖြိုးက ဆိုင်ထဲက ကပျာကယာ ပြေးထွက် လာပြီး တော့...

‘မမ ဖိနပ်ပြတ်သွားတာလား။ လှည်းတန်းဘက်မှာ ဖိနပ်ဆိုင်တွေ ပေါတယ် မမ။ မမ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် မမကို ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပါရစေ’

ကျွန်မလည်း (ဟိုး လမ်းထိပ်က စတိုးဆိုင်မှာ ဖိနပ်ဝင်ဝယ်စီးလို့ ရ ရဲ့ သားနဲ့ မပြောဘဲ) ကျွန်မတို့ လောကရဲ့ စရိုက်အတိုင်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူ့ကားပေါ်ထိုင်လိုက်ခဲ့တယ်။ သူက သူ့လိပ်စာကတ် ထုတ်ပေးတယ်။ သူ့နာမည်က ဖြိုးထွဋ်ခေါင်၊ လိပ်စာက ပတ္တမြားဥယျာဉ် အိမ်ရာတဲ့ ။

အဲဒီဥယျာဉ်အိမ်ရာထဲက အိမ်တစ်အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်နေတဲ့ ကြီးတော်မြ ခဏခဏ ပြောပြနေလို့ အဲဒီက လူတွေ ဘယ်လောက် ချမ်းသာ သလဲဆိုတော့ နားရည်ဝနေတယ်။

ရေကူးကန်တွေ၊ အားကစားရုံတွေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတွေ ထဲမှာ နှစ်ထပ်တိုက်၊ သုံးထပ်တိုက်တွေ ဆောက်ပြီး တသီးတသန့် နေ

တတ်ကြတဲ့ လူတန်းစားတွေရဲ့ နေရာပါ။ သူက ‘လာလည်နော် မမ’လို့ ပြောတော့ ကျွန်မက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အဲဒီကို ဘယ်တော့မှ သွားလည်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။

သူကတော့ စကားကို အမျှင်မပြတ် ဆက်တိုက်ပြောနေတယ်။ လာမယ့် ဖေဖော်ဝါရီကျရင် သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ပြည့်မယ့်အကြောင်း ၊ ကနေဒါမှာ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း ဒီပလိုမာယူပြီး ပြန်လာတာ မကြာသေးတဲ့ အကြောင်း သူတို့ အိမ်မှာ အဖေ၊ အမေနဲ့ သူ့အစ်မ တစ်ယောက်သာ အပါအဝင် စုစုပေါင်း မိသားစုလေးယောက်တည်း နေကြတဲ့ အကြောင်း တွေ စသည့်ဖြင့် စုံနေအောင် ပြောတော့တာပဲ။ ကျွန်မကတော့ တအင်းအင်းနဲ့ ခေါင်းညိတ်လို့ ပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နည်းနည်းရင်းနှီးသွားကြတယ်ဆိုပါတော့။

နောက်နှစ်ရက်လောက်နေတော့ ကျွန်မ အလုပ်က အပြန်မှာ သူက ကားနဲ့ လာစောင့်နေတယ်။ လမ်းကြိုသလိုလို ဘာလိုလို ပြောပြီး ကျွန်မကို အိမ်အပြန် လိုက်ပို့လေရဲ့ ။ ကျွန်မက အိမ်နားအထိ လိုက်မပို့ခိုင်းဘဲ လမ်းထိပ်မှာ တင် ရပ်ခိုင်းပြီး ကားပေါ်က ဆင်းတော့...

သူက...

‘နောက်ရက်တွေကျရင်လည်း မမ အလုပ်သွား၊ အပြန်ကျရင် ကျွန်တော်ပဲ အကြိုအပို့ လုပ်ပေးပါရစေနော်.... မမ’

ကျွန်မက ဟန်လုပ်ပြီး ငြင်းပါသေးတယ်။ သူကတော့ ဇွတ်ပဲ အတင်း တောင်းဆိုနေတာ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မလည်း တက္ကစီသက်သာရင် နည်းသလားလို့ သဘောထားပြီး သူပြောတာကို လက်ခံလို

က်တယ်။

ပထမ လေးငါးခေါက်ကတော့ ဘုရားစူးရစေ၊ ကျွန်မ သူ့အပေါ်ဘာစိတ်မှ မရှိခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ကားကို ခေါင်းခန်းစီးပြီး ပြန်ရတာရယ်၊ တက္ကစီသက်သာတာရယ်၊ For show လုပ်လို့ ကောင်းတာရယ်ကြောင့် ကျွန်မကို နေ့တိုင်း အကြိုအပို့ လုပ်ပေးနေတာကို မငြင်းဘဲ သာယာခဲ့မိတာ။

ဒါပေမဲ့ လေးငါးခါမက ရှစ်ခါ ကိုးခါလောက်ကျတော့ ကျွန်မ လိပ်ပြာမလုံတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ သူ့ရဲ့ ကလေးဆန်ဆန် မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း သနားလာမိတယ်။ ငါ့မောင်လေး သာဆိုရင် အတွေးဝင်လာတဲ့ အခါ နောက်တစ်ခါကျရင်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

သူ ကျွန်မကြောင့် လူပြောခံရမှာ ၊ သိက္ခာကျမှာ ၊ အညွန့်ကျိုးမှာ တွေ့ကို ပူပန်သွားမိတယ်။ တကယ်ပါ... ကျွန်မ ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အခုလောက် တစ်ခါမှ စိတ်မပူတတ်ခဲ့ဘူး။

နောက်ဆုံးမှာ တော့ ကျွန်မ တကယ်ကို အပြတ်သားဆုံး ငြင်းဆန်လိုက်တယ်။

‘ကိုဖြိုး... မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါ့ကို အကြို အပို့ မလုပ်ပေးနဲ့ တော့ကွာ။ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ်။ နောက်နောင်... မင်း ငါနဲ့ လည်း ဘယ်တော့မှ လာမပတ်သက်တော့နဲ့ ’

‘ဗျာ ...မမ၊ မမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်’

‘အေး ဟုတ်တယ်။ ငါက မင်း ခင်လို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ ငါနဲ့ ဆက်ပြီး ပတ်သက်နေရင် မင်းပဲ သိက္ခာကျလိမ့်မယ် အဲဒီတော့ မင်း ငါနဲ့ ဝေးဝေးနေပါ’

‘ဟာ ဘာတွေလဲဗျာ။ ကျွန်တော်က ဘာလို့ သိက္ခာကျရမှာ လဲ။ ဒီမှာ မမ ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောမယ်။ ကျွန်တော် မမကို ဒီလို တွေလိုက်ပြီး ပတ်သက်နေတာ ခင်လို့ မဟုတ်ဘူး လေ။ ကျွန်တော် မမ ကို ချစ်လို့ ဗျ ချစ်လို့ မမ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ ဗျာ’

‘ဟင်’

သူ့စကားဆုံးတော့ ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွားမိတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သတိမထားမိဘဲ ကျွန်မပါးစပ်က ‘ဟင့်အင်း’ဆိုတဲ့ စကားလုံး တွေပဲ ဆက်တိုက် ထွက်လာနေတယ်။ သူက စကားတွေ တတွတ်တွတ် ဆက်ပြောနေတယ်။ ဘာတွေမှန်း ကျွန်မ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရတော့ဘူး ။ ကျွန်မ ဦးနှောက်တွေက သစ်သီးပျော်စက်ထဲမှာ ထည့်ပြီး အမွှေခံနေရ သလိုပဲ။ ဖရိုဖရဲ ချာချာလည် လွင့်စင်နေတယ်။

‘ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း’

ကျွန်မနှလုံးသားရဲ့ အသက်ဓာတ်ကို စောင့်ရှောက်မယ့် ဂါထာတစ်ပုဒ်လိုမျိုး ‘ဟင့်အင်း’ ဆိုတာကိုပဲ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေမိလေရဲ့ ။ ကျွန်မ မျက်လုံးကတော့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဖုံးနေလို့ ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့ဘူး။

တစ်ညလုံး ငိုထားတာမို့ မနက်အိပ်ရာနီးတော့ မျက်နှာကြီး တစ်ခုလုံး ဖောင်းတင်းနေတယ်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးကလည်း သံချွန်တွေ ရိုက်သွင်းထားသလားတောင် ထင်ရတယ်။ စူးပြီး ထိုးနေတယ်။ မသင်္ကာလို့ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် စမ်းမိတော့ မီးဖိုသံပြားပေါ် ကပ်ရသလို ပူခြစ်တောက်နေ

တယ်။

‘သွားပြီ... ငါတော့ ဖျားပြီ ထင်တယ်’

တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က စောင်ကို ခွာပြီး ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။ ထိုင်လိုက်တော့မှ တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာကိုက်ခဲနေတာကို သတိထားလိုက်မိတယ်။

‘ဒုက္ခပါပဲ ဒီအတိုင်းဆို ညနေတောင် အလုပ်ဆင်းနိုင်မှာ မဟုတ် တော့ဘူး။ သူ လာစောင့်နေရင်တော့ အို ... ငါ ဘာတွေ လျှောက်တွေး နေမိပါလိမ့်’

မသိစိတ်က ကျုံ့ထွက်လာတဲ့ ခံစားချက်ကို အတင်းလုံအောင် ပြန်ပိတ်ရင်း အိပ်ရာပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်လွဲချလိုက်ရတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ပဲ အိမ်ရှေ့ကနေ ကြီးတော်မြရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

‘ဟဲ့... တင်တင်ခိုင်ရေ... တင်တင်ခိုင်’

ခေါ်သံနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ ခြေသံကိုပါ ကြားလိုက်ရတယ်။ အမေက အခန်းထဲမှာ လို့ ပြောလိုက်လို့ ကြီးတော်မြက ကျွန်မ အခန်းထဲ ဝင် လာပြီး...

‘တင်တင်ခိုင်... နေတောင်မြင့်နေပြီ။ ညည်းက အိပ်ရာမထသေးဘူး လားအေ့’

‘ထတော့မှာ ပါ။ ကြီးတော်ရဲ့ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ကြီးတော်က အလုပ်နားတာ လား’

‘အောင်မလေး... နားတာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ အထုတ်ခံလိုက်ရတာ’

‘ဟင်... ဘာလို့ လဲ ကြီးတော်ရဲ့ ’

‘မသိပါဘူးအေ အဲဒီ အိမ်ရှင်ရဲ့ သမီးက လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ဗိုက်ကြီးတယ်လေ။ တကယ်ဆို ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူဌေးတွေပဲအေ။ ကိုယ် မလိုချင်ရင်လည်း လူမသိ၊ သူမသိ နှစ်လ၊ သုံးလလောက်ကတည်းက ဖျက်ချလိုက်တာကမှ လူဆန်ဦးမယ်။ အခုတော့ ဟင်း’

‘ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကြီးတော်ရဲ့ ’

‘အဲဒီ သူဌေးသမီးက မဖျက်ချဘဲ ကလေးကို နေ့စေ့လစေ့ မွေးတယ်။ မွေးပြီးတော့ ချက်ကြိုး မဖြတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းထားလိုက်တာ နာရီဝက် လောက်ကြာတော့ ကလေးက သေပါရောလားအေ’

‘ဘုရား ဘုရား ကြီးတော်ဟာကလည်း သေချာရဲ့ လား’

‘သေချာပါတော် ငါ့ကို အဲဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ခင်အေးမိက ဟို တလောက ငါနဲ့ လမ်းမှာ ဆုံလို့ ပြောလိုက်တာအေ။ သူ့ကို တောင် ပိုက်ဆံပေးပြီး တောပြန်ပို့တာ။ ခင်အေးမိက မပြန်ဘဲ သူရည်းစားနဲ့ ယူလိုက်ပြီးတော့ ငါတို့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာ အိမ်ငှားပြီး နေ နေတာ။ အဲဒီကိစ္စဖြစ်ပြီးကတည်းက အိမ်ကြီးရှင်တွေက ငါ့ကိုပါ မလာခိုင်းတော့ဘူး’

ကြီးတော်ရဲ့ စကားဆုံးတော့ ကျွန်မ ကြက်သီးမွေးညှင်းထ မတတ်လန့်သွားမိတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လောကကြီးကိုပါ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားတယ်။

‘ဒီလို စိတ်ထားယုတ်ညံ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ သူတွေဆီမှာ ဘာကြောင့် ပိုက်ဆံ အများကြီးရှိနေရတာလဲ’

ကျွန်မ အတွေးထဲ မျောနေချိန်မှာ ပဲ ကြီးတော်မြက -

‘နေစမ်းပါဦးအေ ညည်းကရော ဘာလို့ ငိုထားတာလဲ။ ရည်းစားပူမိ

နေတာလား’

ဒက်ခနဲ ထိသွားတဲ့ ကြီးတော်အပြောကြောင့် ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်မငြိမ်သွားပုံကို ကြီးတော် က ငယ်ရာမှ ကြီးလာသူပီပီ အကဲခတ်မိသွားပြီး...

‘ရည်းစားပူမိလို့ တော့ ထိုင်ငိုမနေနဲ့ တင်တင်ခိုင်ရေ၊ ညည်းလို မိန်းကလေးကို ဘယ်သူကမှ အတည်ယူမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီလိုပြောလို့ ငါ့ စိတ်မဆိုးနဲ့ ။ ငါက စေတနာနဲ့ ပြောတာ။ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောတယ်လည်း မထင်နဲ့ ။ ညည်းက ငါ့တူမ၊ တော်ကြာ ညည်းကို ကြောရရုံကြုံတဲ့ လူမျိုးနဲ့ တွေ့ရင်လည်း ညည်း ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ သတိပေးချင်တာပါအေ’

ကျွန်မလည်း ကြီးတော်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောချင်တာနဲ့ ပဲ နံရံကိုပဲ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်။

နောက်တစ်ရက်မှာ တော့ ကျွန်မလည်း နေသိပ်မကောင်းချင်ပေမဲ့ အလုပ်က ရက်ပျက်များ လာရင် ကိုယ့်ဖောက်သည် သူများ ဆီ ရောက်သွားနိုင်တာမို့လို့ အားတင်းပြီး လာခဲ့လိုက်တယ်။ လမ်းလျှောက်ရင်း ခေါင်းထဲက မူးနောက် မူးနောက် ဖြစ်နေတာနဲ့ လမ်းဘေးမှာ ရောင်းတဲ့ ကြံရည်တစ်ခွက် ဝယ်သောက်လိုက်ရတယ်။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်မက ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ကျွန်မ နောက်က ပြေးလိုက်လာတဲ့ ခြေသံကို ကြားလိုက်တယ်။

ယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မ ထင်တဲ့ အတိုင်း ကိုဖြိုးပဲ။ ကျွန်မ ခြေလှမ်းကို အရှိန်တင်ပြီး ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်တယ်။

‘မမ... မမ ခဏလေးနေပါဦး။ မမ မနွေက အလုပ် မလာဘူးနော်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်။ နေမကောင်းလို့ လား’

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မဖြေမိဘူး။

‘မမရယ် တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောပါဦး။ ကျွန်တော် မနွေက မမကို စောင့်နေသေးတယ်။ ည ၈ နာရီထိုးတဲ့ အချိန်အထိ မလာတာနဲ့ မမ အိမ်ရှေ့ဘက်တောင် ရောက်သွားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမအိမ်က သိသွားရင် မမပိုပြီး စိတ်ဆိုးမှာ စိုးလို့ ကျွန်တော် လှည့်ပြန်ခဲ့တာ’

‘ဟင် မင်း ဘယ်လိုလူလဲ။ ငါ မင်းကို အပြတ်ပြောထားပြီးသားလေ ငါနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါနဲ့ ငါတောင်းပန်ပါတယ်’

‘မရတော့ဘူးလေ မမ။ ကျွန်တော် မမကို အရမ်းချစ်နေပြီ’

ကျွန်မက သူ့အပြောကြောင့် သရော်သလို တစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိတယ်။ ဒါကို အကင်းပါးတဲ့ ကိုဖြိုးက မြင်သွားပြီး..

‘ဘာလဲ မမက ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးလား။ ဒါဆို ကျွန်တော် သက်သေပြမယ်။ လာ မမ အခု ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့။ မမကို ကျွန်တော် ခိုးပြေးမယ်’

ကိုဖြိုးက ပြောပြီး ကျွန်မ လက်ကိုဆွဲလိုက်တယ်။ ကျွန်မ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ရုန်းလိုက်တယ်။

‘ဖယ်စမ်း ငါ့လက်ကို အခုလွှတ်စမ်း ကိုဖြိုး’

‘မလွှတ်ဘူးဗျာ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် မမရယ်။ ကျွန်တော့်

ကို အရင်လိုပဲ မမနဲ့ ပတ်သက်ခွင့်ပေးပါနော်’

‘လုံးဝမပေးနိုင်ဘူး။ အခု ငါ့ကို လွှတ်စမ်း’

‘မလွှတ်နိုင်ဘူးဗျာ’

‘ဟင်... မင်း’

ကျွန်မက ရုန်း၊ သူက ဆွဲနဲ့ ကြာတော့ ကျွန်မ ခေါင်းတွေ မူးနောက်ရီ
ဝေလာတယ်။ မနွေကတည်းက သွေးပေါင်ကျနေတာကြောင့် ကျွန်မ ကို
ယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ခွေယိုင်လဲကျသွားတယ်။

‘ဟာ ... မမ... မမ’

ကျွန်မ သတိရလာလို့ ကြည့်လို့ တော့ မျက်နှာကြက် အမိုးဖြူဖြူ တ
စ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘေးဘက်မှာ လည်း လိုက်ကာ အစိမ်းနုရော
င်တွေ ကာထားတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ဆေးရုံ (ဒါမှ မဟုတ်) အထူးကု
ဆေးခန်းတစ်ခုခုထဲ ရောက်နေပြီဆိုတာ သတိထားလိုက်မိတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ ညာဘက်လက်မှာ လည်း ဒရစ်ပိုက်တန်းလန်းနဲ့ ။
ဒရစ်ပုလင်းထဲက ဆေးရည်တွေဟာ ပိုက်ထဲကို တစ်စက်တစ်စက်နဲ့ စီး
ဝင်နေတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ဘယ်ဘက်ဘေးမှာ တော့ ကိုဖြိုးက ထိုင်နေရင်း ကျွန်မ လ
က်ကလေးကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။

‘သတိရ လာပြီလား မမ’

လို့ မေးတော့ ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ကျ
န်မ နဖူးပေါ်က ဆံပင်လေးကို သပ်တင်ပေးရင်း ‘စိုးရိမ်လိုက်ရတာ မမရ
ယ်’လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ အပြုံးမျိုးနဲ့ ကျွန်မကို ပြုံးပြတယ်။

ကျွန်မကလည်း ‘စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ တော့ကွယ်။ မမ ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး’လို့ ရင်ထဲက ပြောရင်း သူ့ကို ပြန်ပြီးပြလိုက်တယ်။

အဲဒီ အပြီးနှစ်ခုထဲမှာ သူဟာ ရိုးရိုးကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသလို ကျွန်မကလည်း ရိုးရိုးကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားတယ်။ အတိတ်တွေ၊ အနာဂတ်တွေ မရှိတဲ့ တိုင်းပြည်အသစ်တစ်ခုထဲမှာ သူနဲ့ ကျွန်မ အခုမှ ဘွားခနဲ လူဖြစ်လာကြသလိုပဲ။

အဲဒီနေ့က တစ်စက်စက်ချနေတဲ့ ဒရစ်ပုလင်းထဲက ဆေးရည်တွေ ကုန်သွားတဲ့ အထိ သူက ကျွန်မ လက်ဖဝါးကို တစ်ချိန်လုံး ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။

ကျွန်မလည်း မရုန်းမိတော့ပါဘူး။

နောက်တစ်နေ့တွေမှာ လည်း အားနည်းနေတဲ့ ကျွန်မကို သူက အိမ်ကို လာပြီး ပြုစုယုယနေတော့တယ်။ သွေးအား ပြန်ကောင်းဖို့ Ensure လိုမျိုး အာဟာရမှုန့်ဘူး ဝယ် လာပြီး ကျွန်မကို သူကိုယ်တိုင် ဖျော်တိုက်တယ်။ ပြီးတော့လူမမာတစ်ယောက် စားတယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတဲ့ ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်၊ Overtine ၊ ငှက်သိုက်၊ ကြက်ပေါင်း ရည် စသည်ဖြင့် တန်ဖိုးကြီးမုန့်တွေ အစုံဝယ်လာပေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို မြန်မြန်နေပြန်ကောင်းအောင်လို့ ဆိုပြီး နှင်းဆီပန်း အဝါရောင်တစ်စည်းကို ကဗျာဆန်ဆန် လက်ဆောင်ပေးသေးတာ။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် အဲဒီအခိုက်အတန့်လေးမှာ ဘဲ ကျွန်မ သူ့ကို

သိပ်ချစ်မိသွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မဘဝမှာ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးတဲ့ ကြည်နူးသာယာမှုတွေက ကျွန်မ အသွေးအသားထဲကို စီးဝင်လာသလို ပါပဲ။ ကျွန်မ ရင်တွေခုန်လိုက်တာ၊ ကျွန်မလို မိန်းမမျိုးရဲ့ ပါးစပ်က ရင် ခုန်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောလို့ ရှင်တို့ ရယ်ချင်ရယ်နေမှာ ပေါ့နော်။

တကယ်ပါ။ သူနဲ့ အခုလို ကြည်နူးခွင့်ရနေတာဟာ တစ်စက္ကန့်လောက်လေးပဲဆိုရင်တောင် အဲဒီတစ်စက္ကန့်လေးဟာ ကျွန်မဘဝမှာ တစ်သက်လုံး ပြန်လွမ်းနေစေမယ့်ဆုတံဆိပ် တစ်ခု ဖြစ်နေမှာ ပါပဲ။

ကျွန်မကို စွပ်ပြုတ် ခွံပေးနေလို့ အနီးကပ် မြင်နေရတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ သူက..

‘သောက်လိုက်ဦးနော် မ။ ဒါမှ မ မြန်မြန်နေကောင်းသွားမှာ ’

ဟင့်အင်း... ကျွန်မ နေပြန်မကောင်းချင်ဘူး သိလား။ နေပြန်ကောင်းလာတဲ့ အခါ ကျွန်မ အခုလို အခွင့်အရေးမျိုး ဘယ်ရပါ တော့မလဲ။ ကျွန်မက ကလေးလေးတစ်ယောက်လို စိတ်ထဲကနေ ပြောနေမိတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ ၁၅ ရက်အတွင်း သူက မနက်လာ၊ ညပြန်နဲ့ နေ့တိုင်း အိမ်ကို လာပြီး ကျွန်မကို ပြုစုပေးရှာတယ်။

ကျွန်မကတောင် ‘မင်း အခုလို မဆီကို နေ့တိုင်းလာနေလို့ အိမ်မှာ ရှိတာများ ရင် မင်းအိမ်က ဆူဦးမယ်’လို့ ပြောတော့ ‘ရပါတယ်’လို့ ပြန်ပြောတဲ့ သူ့အသံဟာ သိပ်တော့ အားမရှိလှဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မစိုးရိမ်နေတဲ့ နေ့တစ်နေ့ဟာ တကယ်ပဲ ရောက်လာပါတော့တယ်။

အဲဒီနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့။ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတော့ မြို့ထဲမှာ တော့ ကားရှု

င်း၊လူရှင်း၊ တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်နေမယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ တော့ တနင်္ဂနွေရယ်၊ တနင်္လာရယ် မရှိဘဲ အိမ်တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်က ပြတ်သိပ်နေတာမို့ လူသံသူသံတွေနဲ့ အမြဲမပြတ် ဆူညံနေကြတယ်။ နေကပူ၊ ဖုန်ကထူနဲ့ ဆူနေတဲ့ အသံတွေဟာ တကယ်ကို စိတ်ပျက်ဖွယ်ပါပဲ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်မလည်း ခေါင်းထဲ မူးနောက်နောက် ဖြစ်တာနဲ့ ကိုဖြိုးက ခြံထဲက မာလကာရွက်ကို ခူးပြီး ခြေမလှို့ ကျွန်မနာခေါင်းဝမှာ တော့ပေးထားတယ်။ မာလကာရွက်နဲ့လေးရှူလိုက်ရတော့ အနည်းငယ် အမူးပြေသွားသလိုပါပဲ။ ကျွန်မက တိုင်ကပ်နာရီဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နေ့လယ် ၁ နာရီတိတိ။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကိုဖြိုးအတွက် နေ့လယ်စာ ပြင်ကျွေးမယ်ဆိုပြီး ထိုင်ရာမှ ထလို့ မတ်တတ် ရပ်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့ကို ကီယာတံဆိပ် MOHAVE အမျိုးအစားကားအဖြူရောင် တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်မက ဆိုင်လာနေကျ ဧည့်သည် များ လားဆိုပြီး မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားမိတယ်။

အထိတ်တလန့်နဲ့ ကိုဖြိုးဆီကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကြောက်ရွံ့ရိပ်အထင်းသားပေါ်နေပြီး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ပုံစံကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ အရပ်မြင့်မြင့် ၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်နဲ့ တန်ဖိုးကြီး အဝတ်အစားတောက်တောက်ပပ ဝတ်ထားပြီးတော့ စိန်တွေ ညွတ်နေအောင် စီခြယ်ထားတဲ့ ကျွန်မနဲ့ အရွယ်မတိမ်းမယိမ်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အိမ်ပေါ်တက်လာတယ်။

‘မမကြီး’

ကိုဖြိုးက အဲဒီလိုခေါ်ပြီး ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်တယ်။
အဲဒီအမျိုးသမီးက မျက်နှာထားကို တည်ထားရင်း...

‘ဪ နင်က ငါ့မောင်ကို အိမ်ပေါ်တောင် ခေါ်တင်ထားပြီပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ရှင်’

ကျွန်မက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ ကြောင်သွားတယ်။
တစ်ဆက်တည်းပဲ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ကိုဖြိုးရဲ့ အစ်မပဲဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

‘ဘာလဲ..ဘာ အခုမှ ‘အ’ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး ချူစားထားတဲ့ လက်ဆောင်တွေကလည်း ပုံလို့ ပါလား။ ကဲ ဟာ’

‘ဒုန်း ... ဂွမ်း ဂွမ်း’

အဲဒီအမျိုးသမီးက ပြောလည်း ပြောရင်း ဒေါက်ဖိနပ်စီးထားတဲ့ သူ့ခြေထောက်နဲ့ ကိုဖြိုးဝယ်ပေးထားတဲ့ အစားအသောက်ပစ္စည်းတွေကို ကန်ပစ်လိုက်တယ်။ ပစ္စည်းတွေက ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန့်ကျဲသွားတယ်။

ကျွန်မက အလန့်တကြားနဲ့ နောက်ဆုတ် ရှောင်လိုက်ရင်းက အဲဒီအမျိုးသမီးကို အံ့သြတကြီး ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

‘ဘာလဲ နင်က ဘာကြည့်တာလဲ။ နင့်ကို အောက်တန်းစားမက ငါ့ကို ဘာလို့ ပြန်ကြည့်တာလဲ မကျေနပ်ဘူးလား’

‘မ ... မဟုတ်... ကျွန်မ... ကျွန်မ... ဟို’

ထင်မှတ်မထားတဲ့ အခြေအနေကြောင့် ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်း မသိ

တော့ဘဲ စကားလုံးတွေက သဲပုံထဲ ရေလောင်းချ လိုက်သလိုမျိုး လည်ချောင်းဝမှာ တင် ပျောက်သွားတယ်။

‘တော်စမ်း ငါ့မောင်ရှေ့မှာ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်လို လုပ်ပြမနေနဲ့ ။ ဒီမှာ နင့်အကြောင်းတွေ ငါ အားလုံးသိပြီးပြီ။ နင်က ကေတီမီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်မ မဟုတ်လား’

ကျွန်မ ကြောင်သွားတယ်။ ပြီးမှ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ မျက်ရည်တွေက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာတယ်။

‘နင်တို့လို ကောင်မမျိုးတွေရဲ့ အကျင့်ကို ငါသိတယ်။ ပလီစီချောက်ချက်နဲ့ လိုချင်တာရဖို့ ယောက်ျားတကာကို မျက်ရည်ခံထိုးပြီး လုပ်စားနေတဲ့ နင့်လို ကောင်မမျိုးက ငါ့မောင်ကို အပိုင်ချုပ်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ မရဘူးနော်။ ငါ့နာမည် ဧကရီထွဋ်တဲ့ မှတ်ထား။ နင့်ကို ငါ အခုပါးဆွဲရိုက်ပစ်လို့ ရတယ် နားလည်လား’

အဲဒီဧကရီထွဋ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ စကားတွေက ကျွန်မနားထဲမှာ မိုးခြိမ်းသံတွေလိုကျယ်လောင်နေတယ်။ ကျွန်မမှာ တုံ့ပြန်ဖို့ ဘာစကားလုံးမှ ရှာမရဘဲ သူ့ရှေ့မှာ ကြောင်အသေတစ်ကောင်လို ရပ်နေမိတယ်။ အိပ်မက်များ လားလို့ ကြိုးစားပြီး မျက်လုံးတို့ မှိတ်ထားကြည့်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ အားတင်းပြီးတော့-

‘မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ရှင်းပြပါရစေဦးနော်’

‘တော်စမ်းပါဟာ နင့်လို ကောင်မမျိုးရဲ့ စရိုက်ကို ငါကောင်းကောင်း သိတယ်ဟဲ့။ ဒီမှာ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ အပျိုစင်ဆိုတာ ဂုဏ်ဟဲ့။ ဟိုလူ့အဖက်ခံ၊ ဒီလူ့ အတို့ အဆိတ်ခံနေတဲ့ နင့်လို မိန်းမမျိုးမှာ အပျိုဂုဏ်ဘယ်နှပြားရှိမှာ မို့လို့ လဲ’

‘မမကြီး ကျွန်တော့် မကို အဲဒီလိုမပြောနဲ့ ’

ကိုဖြိုးက ခံပြင်း နာကြည်းသံနဲ့ အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

‘မင်းမသိပါဘူး။ သင်းတို့ က ဖာသာသာ ငါ့မောင်ရဲ့ ။ ဟဲ့ ဒီမှာ နင် သိထားဖို့ က ငါတို့ အမျိုးထဲမှာ လက်မထပ်ဘဲ ယောက်ျားနဲ့ ပလူးတဲ့ မိန်းမမျိုးမရှိဘူး။ ထို့ စရာကောင်းလိုက်တာ’

မိုးကြိုးသွားတွေလို ပြတ်ရှုကြမ်းတမ်းလှတဲ့ ဧကရီထွဋ် စကားတွေ ဟာ ကျွန်မကို အပိုင်းပိုင်း၊ အထစ်ထစ် ခုတ်ဖြတ်လိုက်သလိုပဲ။ ကျွန်မ ခူးတွေ ညွတ်ခွေချင်လာတယ်။ အသက်ကို မနည်းကြိုးစားပြီး ရှူသွင်း နေပေမဲ့ ခံပြင်းနာကြည်းမှုတွေက မီးတောက်ထဲက ချော်ရည်ပူတွေလို ပြည့်လျှံကျလာတယ်။

‘ဒီမှာ နင့်ကို ငါတစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောမယ်။ ငါတို့ အမျိုးက ဂုဏ်နဲ့ ခြပ်နဲ့ နေကြတာဟဲ့။ နင့်လို ယောက်ျားတကာရဲ့ ရင်ခွင်ကို အိပ်ရာလုပ်အိပ်နေတဲ့ မိန်းမနဲ့ ငါ့မောင်ကို လုံးဝ သဘောမတူဘူး။ နင် ငါ့မောင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ ထပ်မပတ်သက်နဲ့ တော့။ နောက်တစ်ခါဆို ငါလာမပြောတော့ဘူး။ နင့်ကို ပြည့်တန်ဆာမှုနဲ့ ထောင်ထဲ ထည့်ပစ်လိုက်မယ်။ နားလည်လား’

ဧကရီထွဋ်ကပြောပြီး ကိုဖြိုးလက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခေါ်လိုက်တယ်။

‘မလိုက်ဘူး။ ပြန်မလိုက် ... မ... မ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ။ ကျွန်တော့်ကို မမုန်းပါနဲ့ နော်’

‘လာစမ်းပါ ငါ့မောင်ရယ်။ ဒီလိုကောင်မမျိုးမှာ ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိပါဘူး။ မက်မောမနေစမ်းပါနဲ့ ’

‘မရဘူးဗျာ... ကျွန်တော် မကိုပဲ ချစ်တယ်’

ကိုဖြိုးကတော့ စကားတွေ ဆက်ပြောနေလေရဲ့ ။ ကျွန်မ နားထဲမှာ တော့ ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘူး။ နားနှစ်ဖက်လုံးဟာ တူနဲ့ အထူခံရသလို ထူထူထိုင်းထိုင်းနဲ့ အူပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မက နတ်ဝင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတဲ့ နတ်ဝင်သည် တစ်ယောက်လို မောဟိုက် ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး နေရာမှာ တာင် ပုံခနဲ လဲကျသွားတော့တယ်။

အသက်ကို မျဉ်းမျဉ်းရှိုက်ရှူလိုက်တော့ မျက်လုံးထဲက မျက်ရည်တွေက မီးမြှိုက်ခံရတဲ့ ဖယောင်းတိုင်က ဖယောင်းရည်တွေလို အဆက်မပြတ် စီးကျလာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ကျွန်မရဲ့ ကြီးတော်မြက အိမ်ပေါ်ကိုစိုးရိမ်တကြီး ပြေးတက်လာတယ်။

‘ဟဲ့... ဟဲ့ တင်တင်ခိုင်။ ညည်း ဘာဖြစ်တာလဲ။ စောစောက ညည်း ဆီလာတာ ဧကရီထွဋ် မဟုတ်လား။ သူနဲ့ ညည်းနဲ့ ဘာပြဿနာတက်ကြတာလဲဟင်’

‘ဧကရီထွဋ်ကို ကြီးတော်က သိတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟယ် သိတာပေါ့အေ ။ ငါ ဟိုတစ်ခါက အလုပ်လုပ်တဲ့ အိမ်က သူဌေးသမီးပေါ့’

‘ဟင် ... ဘယ်လို ဟာ ဒါ.. ဒါဆို ဟိုတစ်ခါ ကြီးတော်ပြောတဲ့ ’

‘ဟုတ်ပါ့အေ... ကလေးကို တိတ်တိတ်ပုန်းမွေးပြီး ချက်ကြိုးမဖြတ်ဘဲ ထားပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ အဲဒီသူဌေးသမီး ‘ဧကရီထွဋ်’ပဲပေါ့’

ဒီညနေလည်း ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မ အလုပ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဆူညံနေတဲ့ အီလက်ထရောနစ် မြူးဇစ်တွေ၊ နံစော်နေတဲ့ ယမကာခွက်တွေ၊ အဆီပြန်ပြီး ရမ္မက်ထန်နေတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ကေတီဗီဆိုတဲ့ နေရာကိုပေါ့။

ကျွန်မနဲ့ ဘဝတူ မိသားစုတွေအတွက်ကျတော့ ထမင်းလုတ်တွေဖန်
တီးပေးနေတဲ့ နေရာ၊ ကျွန်မမိဘအတွက် အသက်ရှင်ဆေးတွေပေးတဲ့
နေရာ၊ ကျွန်မ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးအတွက် သူတို့ အနာဂတ်ကို လှပ
အောင် ဖန်တီးပေးနေတဲ့ နေရာတစ်ခုပေါ့လေ။

အဲဒီလို တွေတွေငေးငေးလေး လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ လမ်းထိပ်နား က ရေကန်ကြီးတစ်ခုကို ရောက်တော့လည်း ဘာရယ်မဟုတ် ငေးကြည့်နေမိပြန်ရော။ ရေပြင်ထဲမှာ အရိပ်ထင်နေတဲ့ ညနေဆည်းဆာရဲ့ တိမ်တွေဟာ ညှို့ညှို့မှိုင်းမှိုင်းနဲ့ အိပ်မက်ဆန်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ငှက်ကလေးတစ်အုပ်က ရေပြင်ကို ဖြတ်ပြီး ပျံသန်းသွားတယ်။ ဪ... ငှက်ကလေးတွေတောင် သူတို့ရဲ့ အသက်ရှင်ရေးအတွက်တစ်နေ့တာ ရှာဖွေစားသောက်ပြီးလို့ မိသားစုနဲ့ အတူနေဖို့ အသိုက်အမြုံလေးတွေထဲကို အိပ်တန်းပြန် နားခိုကြတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

အထပ်ထပ်ထဲကိုတိုးဝင်သွားရဦးမှာ ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်က ကျွန်မအနားကနေ ဖြတ်သွားကြတယ်။ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး မေးငေါ့ကြ၊ အချင်းချင်းတီးတိုးပြောသွားကြနဲ့ ။

သူတို့ ဘာတွေပြောကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်လေ။

ကျွန်မက ကေတီဗီခန်းက မိန်းမပေါ့။ ယောက်ျားတကာရဲ့ အဖက်၊ အကိုင်၊ အတို့ ၊ အဆိတ်တို့ ကို ခံရင်း ပိုက်ဆံရှာနေတဲ့ မိန်းမလို့ ပေါ့။

ဒီလိုအပြောမျိုးတွေဟာ ကျွန်မနောက်ကွယ်မှာ ပြောနေကျမို့လို့ ရိုးနေပါပြီလေ။ ဪ... သူတို့ ရဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေဟာ လွယ်လိုက်ကြတာ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကများ ကေတီဗီမှာ အလုပ်လုပ်ပြီဆိုရင် စာရိတ္တမကောင်းတဲ့ ပေါ့သွမ်းသွမ်း ရေပေါ်ဆီလို့ ထင်ပစ်လိုက်ကြရော။

အေးပေါ့လေ... ရင်ဘတ်ကိုခွဲပြီး နှလုံးသားကို မြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ။ နှလုံးသားချင်း ပြိုင်ရမယ်ဆိုရင် ကာရာအိုကေခန်းက ကျွန်မလို မိန်းမကလည်း ဘယ်လိုအမျိုးကောင်းသမီးနဲ့ မဆို ယှဉ်ရဲပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဟာ ဒီလို ဆေးလိပ်ငွေတွေ၊ တဏှာငွေတွေ ထောင်းထောင်းထနေတဲ့ သတ်ကွင်းကြီးထဲမှာ လည်စင်းပေးရမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဇွတ်နှစ်လှမ်းဝင်သွားနေတဲ့ အချိန်မှာ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးတွေက ကျောင်းကန် ဘုရားသွားဖို့ တဘက်လေးတွေ ပခုံးတင်ပြီး ထွက်လာကြချိန်လည်း ဖြစ်ရင် ဖြစ်မယ်။

အပျိုစင်ပါလို့ ဆိုတဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးလေးတွေ သူတို့ ရဲ့ ဘဝကြင်ဖော်နဲ့ သစ္စာတိုင် စကားတွေဆိုနေတဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်ရင် ဖြစ်မယ်။

ပူပင်သောကမရှိတဲ့ ထမင်းဝိုင်းမှာ မိသားစု လက်ဆုံစားရင်း ရယ်မောနေကြတဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်။

ဒါတွေဟာ ဘဝပေးကုသိုလ်တွေပဲလေ။

မလိုမုန်းထား ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိသလို ကိုယ့်ဘဝနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ဝမ်းနည်းနေစရာလည်း မလိုပါဘူး။ တစ်ခုပဲနာကျင်မိတာက သူတို့ မှာ အဲဒီလို နေနိုင်၊ စားနိုင်၊ ဝတ်နိုင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေတာနဲ့ ပဲ သူတို့ ဟာ ဂုဏ်သရေရှိရောတဲ့ လား။

သိက္ခာတရား တန်ဖိုးမြင့်မားသူတွေတဲ့ လား။

အဲဒီလို တွေးနေတဲ့ အချိန်မှာ ပဲ လေပြည်တစ်ချက် ကျွန်မမျက်နှာဆီ ကို ဝေ့ဝဲတိုက်ခတ်သွားတယ်။ ဆောင်းတွင်းမို့လို့ လား မသိဘူး။လေက အေးစိမ့်နေတာပဲ။ လေအရှိန်ကြောင့် ကျွန်မ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။

ဟင့်အင်း ကျွန်မ ငိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်ရည်တွေ အလိုလို ကျနေတာပါ။

မျက်လုံးထဲက ကျနေတာကို မကျပါနဲ့ လို့ ပြောဖို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တတ်နိုင်မှာ လဲ။ လူဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့။ ကိုယ် မတတ်နိုင်တဲ့ အရာတွေလည်း ဘဝမှာ ကြုံရမှာ ပါပဲ။ ကျွန်မအခုလုပ်နေရတဲ့ အလုပ်ကိုပဲ ကြည့်လေ။ လူတကာက အိမ်သာလို သဘောထားကြတဲ့ ကေတီဗီဆိုတဲ့ နေရာကိုပြောတာပါ။ အိမ်သာဆိုတာ လူတွေက ကိုယ်မလွယ်နိုင်တဲ့ အညစ်အကြေးတွေ စွန့်ထုတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးရင် အိမ်သာကိုပဲ ရွံရှာစရာနေရာလို တံတွေးထွေးပြီး ပြန်ထွက်သွားကြတယ်လေ။

ကေတီဗီကိုလာတဲ့ လူတွေကလည်း သူတို့ ရဲ့ အာသာဆန္ဒတွေ၊ သူတို့ အိမ်ရဲ့ ညစ်နွမ်းမှုတွေကို စွန့်လွှတ်ဖြေလျှော့ဖို့ အတွက် ထွက်လာကြတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကေတီဗီကိုညစ်ညမ်းတဲ့ ရွံရှာစရာနေရာတစ်ခု လို့ သူတို့ ကပဲ လျှောက်ပြောကြပြန်ရော။

ကျွန်မအဖို့ ကတော့ ပြောင်းလဲရွေးချယ်ဖို့ မတတ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုအဖြစ် အဲဒီလူတွေ မေးငေါက်တဲ့ နေရာကိုပဲ ဒီညနေမှာ လည်း ထပ်ပြီး သွားရဦးမှာ လေ။

ကျွန်မက တွေးတွေးငေးငေးနဲ့ ကားဂိတ်ဆီသို့ ဖြတ်လျှောက်လာတယ်။ ကားဂိတ်မှာ တော့ ရုံးက ပြန်တဲ့ အမျိုးသားတွေ၊ အမျိုးသမီးတွေ ဟာ အိတ်ကိုယ်စီ၊ ခြင်းကိုယ်စီနဲ့ ကားအလာကို စောင့်မျှော်နေကြလေရဲ့ ။ ကျွန်မလည်း သူတို့ ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘတ်စ်ကားစောင့်တဲ့ ခုံမှာ ထိုင်ရင်း ဖုန်းကိုယ်စီပွတ်နေရာက အပြန်အလှန် ပြောနေတဲ့ လူငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ တစ်ယောက်က ဖုန်းကို ထိုးပြရင်း...

‘ဟေ့ကောင်... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ငါတို့ နိုင်ငံက သွားပြိုင်တဲ့ မယ်လေးက ဘီကီနီနဲ့ အရမ်းလန်းတယ်ကွာ။ ဘီကီနီဝတ်လိုက်တော့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ဖိလစ်ပိုင်တို့၊ ဗီယက်နမ်တို့ က လာပြိုင်တဲ့ မယ်တွေ ထက်တောင် သာသွားသေးတယ်။ ငါ့စိတ်ထင်တော့ Miss Crown ရသွားနိုင်တယ်နော်’

‘ဟာ ... သူ့ဘာသာသူ Miss အရွေးခံရတော့ရော တို့ တွေလို လက်လုပ်လက်စားတွေအတွက် ဘာဖြစ်လာမှာ မို့လို့ လဲကွာစပါးအထွက်တိုးတာလည်း မဟုတ်။ တိုင်းပြည်အတွက် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ထုတ်ပေးနိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကွာ’

‘ဟ... ကိုယ့်နိုင်ငံသားက နိုင်ငံခြားမှာ သွားပြိုင်ပြီး Miss ရတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူရမှာ ပေါ့ကွ’

‘မွေးရာပါ မိန်းမမျက်နှာနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို အဓိကထားပြီး ဆုပေးတာ

လူမျိုးတစ်မျိုးလုံး ဂုဏ်တက်သလားတဲ့ ကွာ’

‘မင်းမသိဘဲ စွတ်မပြောနဲ့ ကွ၊ တခြားဟာတွေလည်း ပြိုင်ရသေးတာ။ မယ်ဘွဲ့ရဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ် မရှိရင် ဘယ်သူက အားအားယားယား ဝင်ပြိုင်ပါ့မလဲ’

သူတို့ နှစ်ယောက်ရှေ့က ဖြတ်သွားတော့ အဲဒီလူငယ်နှစ်ယောက်က ဆက်ပြီး ငြင်းခုံရင်း ကျန်နေခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ ပြောတာကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေတောင် နှေးသွားသလိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူတို့ အပြန်အလှန်ငြင်းခုံနေတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ကျွန်မအတွက် စဉ်းစားစရာတွေ ငြိတွယ်ပါလာလို့ ပဲ။

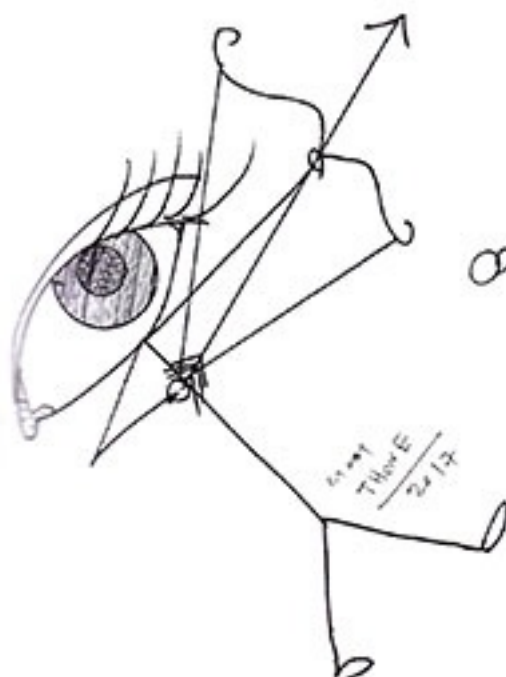
တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ကျွန်မဘဝကို လုံခြုံအောင်တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ ရောင်ခြည်လေး သမ်း လာပြီ ဆိုရင်တော့ အခုလုပ်နေတဲ့ ကေတီဗီသားရဲတောကို ကျွန်မ ကျောခိုင်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားမှာ ပါ။

အဲဒီအခါကျရင်တော့ လူတွေကို လိုက်ပြီး မေးကြည့်ချင်ပါသေးတယ်။

‘မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်ဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ’လို့ ။

နိဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၄။

မြေကလေးတွေဟာ
 နှိပ်စက်ခံရရင်
 မှီလျှော့နေကြရတယ်

အောင်မြင်မှုရအောင်

မျက်လုံးတွေဟာ နှလုံးသားရဲ့ သင်္ချိုင်းလား

(၁)

ကျွန်မက မဟူရာကျောက်တွေနဲ့ စီခြယ်ထားတဲ့ အကျဉ်းထောင်ရဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ ငယ်ဘဝတွေဟာ အမှောင်ထဲမှာ သာ အိပ်မက် မက်ခဲ့ရတယ်။ သူများ တွေအဖို့ အိပ်မက် ဆိုတာ ခဏတာဆိုပေမဲ့ ကျွန်မအတွက်တော့ မျက်လုံးပွင့်ပြီး နိုးထလာ ခဲ့လည်း ကျွန်မဟာ အမှောင်ထဲမှာ ပါပဲ။

တခြားတစ်ယောက်က ထွန်းညှိပေးတဲ့ တောက်ပခြင်းတွေနဲ့ သာ ကျွန်မ ယောင်ဝါးဝါးလေး လင်းခဲ့ရတာပါ။

အို...ကျွန်မဟာ လတစ်စင်းပါကွယ်...

ကျွန်မမှာ ကိုယ်ပိုင် အလင်းရောင် မရှိဘူးလေ။ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် ပိုးစုန်းကြူးတစ်ကောင်လောက်တောင်မှ လင်းလက်ပြဖို့ အင်အားမရှိဘူး။

ငါ ဒီနေရာကနေ မင်းကို ဦးညွှတ်လိုက်ပါတယ် ... ပိုးစုန်းကြူးလေး ရေ...

(၂)

ကျွန်မ ခုနစ်နှစ်သမီး အရွယ်တုန်းကပေါ့။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မက ၄ က်ဥ၊ ကြက်ဥလေးတွေ အကောင်ပေါက်သလို ကျွန်မလည်း ဥခွံလေး ထဲ ကနေ အကောင်ပေါက်ပြီး ထွက်လာတာကို ထင်ဖူးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အဖေနဲ့ အမေက ကျွန်မဟာ ဥခွံထဲက ပေါက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ။ တခြား ကလေးတွေလိုပဲ အမေရဲ့ ဗိုက်ထဲက ထွက်လာတာလို့ အကြိမ်ထောင် သောင်းမက ရှင်းပြတာတောင် ကျွန်မ လက်မခံခဲ့ဘူး။

အဲဒီနေ့ကပေါ့၊ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ နေရောင်ခြည်က စူးရဲတောက်ပ နေတယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ခရီးထွက်ဖို့ အတွက် အိမ်ထဲမှာ ထုပ်ပိုးပြင် ဆင်နေတယ်။ ဖေဖေရဲ့ မေမေ ကျွန်မရဲ့ အဘွား ဆုံးသွားလို့ မန္တလေးကို အခုပဲ သွားရမယ်တဲ့ လေ။

ကျွန်မကတော့ ငယ်ကလည်း ငယ်သေး၊ အဲဒီအဘွားနဲ့ လည်း သိပ်ပြီး မရင်းနှီးတာကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူး။ အဲဒီအ ရွယ်ကတည်းက ဆွေမျိုး ဘယ်လောက်တော်တော်၊ သွေးချင်း ဘယ် လောက်နီးနီး အနေမနီးရင် ဆွေမျိုးပဲဆိုတာကို ကျွန်မ ခံစားလို့ ရနေပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတွေ အချင်းချင်း စကားပြောတဲ့ အခါ နှလုံး သားနဲ့ ပြောကြတာကိုး။ ပြီးတော့နီးစပ်တဲ့ လူတွေချင်းသာ နှလုံးသားနဲ့ စကားပြောတဲ့ အခါ အသံကို ပိုကြားရတာကိုး။

ဖေဖေရဲ့ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရတော့လည်း ကျွန်မ ဖေ ဖေအတွက် ငိုချင်မိပြန်ရော။ အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယော က်အဖို့ တော့ ဖေဖေကို ချော့မော့ဖို့ ကျွန်မလည်း မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူး

လေ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ခြံထဲ ဆင်း လာပြီးတော့ ခြံထောင့်က လှုပ်ကုလားထိုင်လေးပေါ် ထိုင်နေလိုက်တယ်။ လေထဲမှာ သစ်ရွက်တွေက တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေလွင့်နေလေရဲ့ ။

တစ်ချက်တစ်ချက် လေပြည်တွေက တိုက်လာတော့ နေရောင်ခြည် ကျနေတဲ့ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းရိပ်တွေက လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေလေရဲ့ ။ ထိုင်နေရင်း ခြံထဲမှာ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေတဲ့ သစ်ပင်တွေ၊ သစ်ရွက်ကြားမှာ တောင်ပံ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း ကူးလူးလှုပ်ရှားနေတဲ့ ငှက်ကလေးတွေနဲ့ သစ်ရွက်လေးတွေကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ခြံထောင့်က ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်စိုက်ထားတဲ့ ငွေပန်းပင်တွေမှာ လည်း ပန်းတွေ ပွင့်လိုက်တာဆိုတာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတာပဲ။

သာယာတဲ့ လောကကြီးရဲ့ ရှုခင်းတွေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မစိတ်ထဲ ကြည်နူးလာမိတယ်။ ‘လူ့ဘဝကို ရောက်လာတာ ငါကံကောင်းလိုက်တာ’လို့ လည်း ကျွန်မ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေမိပြန်ရော။

‘ရွက်စိမ်းနု.... သမီးလေး တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာတုံးကွဲ့’

အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်တော့ မေမေ့ကို အိမ်အလုပ်တွေကို ကူဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ ဒေါ်ကြီးမိုးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒေါ်ကြီးမိုးဟာ ကျွန်မ မွေးကတည်းက ချိပိုးထိန်းကျောင်းခဲ့တဲ့ သူဆိုတော့ ကျွန်မ ချစ်တယ်။

‘ဟိုး အပင်ပေါ်က ငှက်လေး ဥ ဥပြီလားလို့ စဉ်းစားနေတာပါ ဒေါ်ကြီးရဲ့ ၊ အင်း ... အတော်ပဲ။ အဲဒီ အပင်ပေါ်က ငှက်ကလေးတွေ ဥ ဥ ပြီလားလို့ ဒေါ်ကြီးမိုး ကြည့်ပေးမလားဟင်’

‘ဟဲ့ ... ဘယ်နှယ့် ဒေါ်ကြီးက အပင်ပေါ် ဘယ်တက်နိုင်မှာ တုံး ငဲ့သမီးရဲ့ ’

‘ဪ... ဟုတ်သားနော်၊ ဒါဖြင့် ဒေါ်ကြီးကို ရွက်စိမ်း တစ်ခု မေးချင်တယ်’

‘အင်း မေးလေ၊ ဘာမေးမှာ တုံး’

ကျွန်မက သစ်ပင်ထိပ်ဖျားပေါ်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

‘ငှက်ကလေးတွေက ဥကနေ ပေါက် လာပြီး ကောင်းကင်ပေါ် ပျံနိုင်တယ်။ သူတို့ မှာ က အတောင်ပံတွေလည်း ပါကြတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကြက်ကလေးတွေလည်း အတောင်ပံပါတယ်။ သမီးကျတော့ ဥကနေ ပေါက်ပြီးတော့ ဘာလို့ အတောင်ပံ မပါတာလဲ။ ငှက်ကလေးတွေလို ဘာကြောင့် မပျံနိုင်တာလဲဟင်’

ကျွန်မ အမေးကြောင့် ဒေါ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာတစ်မျိုး ဖြစ်သွားတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ ဒေါ်ကြီးမိုးက -

‘ရွက်စိမ်းလေးက ဥက ပေါက်လာတာလို့ ဘယ်သူပြောလဲ’

‘ရွက်စိမ်းသိတာပေါ့ ဒေါ်ကြီးရဲ့ ။ လူက ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ်အသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား။ သမီးက တကယ်တော့ ဥက ပေါက်လာတာပါ။ အဲဒါကို ဖေဖေရော၊ မေမေပါ လက်မခံကြဘူး။ တကယ်တော့ ရွက်စိမ်းက ဟိုးက ငှက်ကလေးတွေလို ဥကနေ ပေါက်လာတာ ဒေါ်ကြီးရဲ့ ။ အကောင်လေး ဖြစ်လာတော့မှ သာ ဖေဖေတို့ က မွေးစားလိုက်တာ’

ဒေါ်ကြီးမိုးက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်တာ ‘ဒေါ်ကြီး ကလည်း ကျွန်မပြောတဲ့ စကားကို မယုံဘူး’ဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်တယ်။

‘ဒီမှာ သမီး ရွက်စိမ်း သမီး အမှန်တရားကို လက်ခံသင့်ပြီ။ သမီးဟာ ဥကနေ ပေါက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ လူတွေလိုပဲ မွေးဖွားလာတာ။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်လိုလူကမှ ဥက ပေါက်လာတာမ ဟုတ်ဘူး။ လူမိန်းမတစ်

ယောက်ရဲ့ ဗိုက်ထဲကနေ အကောင်လိုက် လူတစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့တာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် လူဆိုပြီး သီးသန့်သတ္တဝါဖြစ်နေတာ ငှက်ကလေးတွေ၊ ကြက်ကလေးတွေဆိုတာ အသိဉာဏ်အင်မတန် နည်းပါးတဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေ။ သူတို့ ရဲ့ သဘာဝ လွတ်လပ်တာကို သမီး သဘောကျလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတုခိုးလို့ မရဘူး။ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သမီးဟာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ပဲ။ လူမှာ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ရှိတယ်။ စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းရတာတွေရှိတယ်။ လူ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေရှိတယ်။ သမီးအသက်ကြီးတဲ့ တစ်နေ့ လူဆိုတာ ဘာ.. ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ သိလာလိမ့်မယ်။

လူလို နားမလည်၊ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိသူတွေ ၊ လူတစ်ယောက်လို မကျင့်ကြံတဲ့ သူတွေကိုသာ နင်တို့ တွေ ‘ဥက ပေါက်လာကြတာလား’လို့ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်မေးကြတာ၊ ခိုင်းနှိုင်းကြတာ။ သမီးလေးက အသိဉာဏ်ရှိပြီး အရာရာကို ချိန်ဆတတ်တဲ့ လူမိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ဒေါ်ကြီး ယုံကြည်ပါရစေ။

အသိဉာဏ် ကန်းတဲ့ သူတွေကို တိရစ္ဆာန်လို့ ခေါ်တယ်။

ဒါကြောင့် အသိဉာဏ်လင်းတဲ့ သမီးလေးဟာလူလေးပါကွယ်’

အဲဒီလို ဒေါ်ကြီးပြောတဲ့ အမှန်တရားဆိုတာကို ကျွန်မ လက်မခံချင်ဘူး။

ဒေါ်ကြီးမိုး ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မေ့မရခဲ့ဘူး။ အဲဒီနေ့ မန္တလေးခရီးဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ သေမိန့်ကျခဲ့တဲ့ စီရင်ချက်တစ်ခုလိုပါပဲ။ ကျွန်မတို့ မိသားစုတွေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မရဲ့ အလင်းရောင်တွေ ကွယ်ပျောက်သွားရတယ်။

ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးတွေထိခိုက်ပြီး ဆေးရုံပေါ်မှာ နေခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေ

ဟာ အကြာကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကံဆိုးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးနှစ်
လုံးစလုံးဟာ ကုရာနုတ္တိ ဆေးမရှိဆိုသလို ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ။

အဲဒီကတည်းက စပြီး ဒေါ်ကြီးမိုး ပြောခဲ့တဲ့ ‘အသိဉာဏ်ကန်းရင်
တိရစ္ဆာန်လို့ ခေါ်တယ်’ဆိုတဲ့ စ ကားကိုပဲ ပြန်ကြားယောင်နေမိတယ်။
ဒါဆို မျက်လုံးကန်းသွားတဲ့ လူကို ဆိုရင်ရော ဒေါ်ကြီးမိုး ဘယ်လို တံဆိ
ပ်တပ်မှာ ပါလိမ့်။

ကျွန်မအတွက်တော့ အမှန်တရားဟာ သိပ်ကို ခါးလွန်းတယ်။

(၃)

ကျွန်မရဲ့ အမှောင်ရက်တွေဟာ ခါးသီးစရာ အင်မတန် ကောင်းတ
ယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မဟာ မိဘကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ လူပိုတစ်ယောက်
လို့ တောင် ထင်လာမိတယ်။ သူများ နှာခေါင်းပေါက်နဲ့ အသက်ရှူရသ
လိုပဲ သူများ ရဲ့ အသံကို နားထောင်ပြီးမှ မြင်ကွင်းကို ပုံဖော်လို့ ရတယ်။
ဘေးက တစ်ယောက်တွဲမှ လမ်းလျှောက်လို့ ရတယ်။ ကျွန်မက ဘာလဲ။
ဘာအတွက် ကျွန်မကို ဘုရားသခင်က အခုချိန်ထိ ရှင်သန်ခိုင်းနေရတာ
လဲ၊ ကျွန်မ နားမလည်တော့ဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ တော့ မျက်စိကန်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ
ထက် အသိဉာဏ်ကန်းနေတဲ့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်သာ ကျွန်မ ဖြစ်
လိုက်ချင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကြာလာတဲ့ အခါမှာ တော့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ အမှောင်က
မွှာထဲမှာ ကျင့်သားရလာတယ်။ အမှောင်နဲ့ ရင်းနှီးလာတဲ့ အခါ အမှောင်

င်ထဲက အလင်းရောင်ကို မြင်အောင် ကြည့်တတ်လာခဲ့တယ်။

မေမေ ပြောပြတဲ့ လောကကြီးဟာ ကျွန်မ ငယ်ငယ်က မြင်ခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းသိပ်ကို လှတယ်။ တစ်နေ့ Happy New Year ညတစ်ည မှာ ပေါ့။

ကျွန်မ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမီးရှူးမီးပန်းဖောက်သံတွေက ဆူညံနေတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အမေကတော့ ကောင်းကင်ပေါ် တက်သွားတဲ့ မီးရှူးမီးပန်းလေးတွေအကြောင်းပြောပြနေတာပေါ့။

‘သမီးရေ... ဟော မီးရှူးမီးပန်းဖောက်သံ ကြားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ မိပန်းကလေး အမြင့်ကြီး တက်သွားတာ သမီးရဲ့ ။ မီးရောင်စုံလေး လက်ပြီးမှ ဖောင်းခနဲ ပေါက်သွားတာ သိလား။ သမီးအာရုံထဲ မေမေ ပြောပြတဲ့ အတိုင်း မြင်လား’

‘ဟုတ် မြင်တယ် မေမေ။ ဖောက်တဲ့ သူတွေရဲ့ ပုံစံကရော မေမေ’

‘အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ မိသားစုတစ်စုပဲ သမီးရဲ့ ။ ဟော ပြောရင်း ကလေးလေးက မီးရှူးတိုင်လေးကို မွှေ့ယမ်းနေပြီ။ ဟော ဟော မီးပွားလေးတွေ ထွက်လာတော့ ကလေးလေးက သဘောကျပြီး ရယ်နေတယ်’

ကျွန်မက မေမေ ပြောသမျှကို မြင်ယောင်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိသေးတယ်။ မေမေရဲ့ အပြောကောင်းမှုကြောင့်လားတော့ မသိဘူး။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မ မျက်စိမမြင်ဘူးဆိုတာကို မေ့သွားမိတယ်။ နေရာတစ်ခုမှာ ကျင့်သားရသွားတာကလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ။ လူဆိုတာ ကျင့်သားရလွယ်တဲ့ သတ္တဝါပဲ မဟုတ်လား။

‘မေမေ ဒီနေ့ညက နှစ်သစ်ကူးညမဟုတ်လား မေမေ’

‘အင်း ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် နှစ်သစ်ကို ကြိုဖို့ စိုင်းပြင်းနေကြ

တာပေါ့။ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေဖြင့် အများကြီးပဲ။ တချို့ကလည်း အင်းလျားကန်ပေါင်မှာ သွားပြီး နှစ်သစ်ကြိုမယ်ထင်တယ်’

ကန်ပေါင် ဆိုတာကို ကျွန်မ မျက်လုံးမကွယ်ခင် ခြောက်နှစ် ခုနှစ်နှစ် သမီးအရွယ်လောက်က တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်။ ကန်ရေပြင်နဲ့ သာယာလှပနေတဲ့ လမ်းအရှည်ကြီးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘူး။ အခုလည်း အဲလို လှပနေမှာ ပဲလို့ တွေးမိပြီး-

‘မေမေ အဲဒီကန်ပေါင်ကို သမီးလည်း သွားချင်တယ်။ အဲဒီ လူတွေနဲ့ အတူတူ Happy New Year လို့ အော်ပြီး နှစ်သစ်ကို ကြိုချင်တယ် မေမေ ရယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား သမီးရယ်။ ညဘက်ကြီး မမြင်မစမ်းနဲ့ ’

‘မေမေနဲ့ အတူတူသွားမှာ ပဲ မေမေရယ်။ မေမေပါရင် သမီးမျက်လုံးက မြင်သလိုပဲပေါ့ မဟုတ်လား။ သွားရအောင်ပါ မေမေရယ်။ သမီး အဲဒီကန်ပေါင်ကိုသွားချင်လို့ ပါ’

အဲလို ကျွန်မက အတင်းပူဆာတော့ မေမေက လိုက်လျောရှာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် ကားငှားပြီး ကန်ပေါင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ် ။ ကန်ပေါင်ရောက်တော့....

‘မေမေ ဒီကန်ပေါင်ကြီးက သမီး ငယ်ငယ်က သွားဖူးသလို လှနေတုန်းပဲလားဟင်’

‘လှတာပေါ့ သမီးရဲ့ ။ ခုံတန်းလေးတွေတောင် ထပ်တိုးထားသေးတယ်။ ညီညာလို့ သမီးရဲ့ ။ ပြီးတော့ မီးတိုင်လေးတွေကလည်း ခပ်စိပ်စိပ်လေးတွေ ထွန်းထားတယ်။ မီးရောင်လေးတွေ လမ်းပေါ်ဖြာကျနေပုံက လသာနေတဲ့ အတိုင်းပဲ။ လရောင်လေးလို ဖွေးနေတာပဲ’

မေမေ ပြောပြနေတဲ့ မြင်ကွင်းလေးတွေကို ကျွန်မက မျက်လုံးမှ တံပြီး ပုံဖော်ခံစားနေမိတယ်။ အိုး ဆိုးလိုက်တာကွယ်။ ဒီလို ရှုမငြီးတဲ့ သဘာဝအလှကို ငါ ဒီတစ်သက် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဘယ်တော့မှ မခံစားရတော့ဘူးပေါ့နော်’

‘ရွှီး ... ဒိုင်း ... ဖောက်’

‘ဟော မီးရှူးမီးပန်း ဖောက်သံတွေ ကြားတယ် မေမေ’

‘ဟုတ်တယ် သမီးရေ... ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ဆိုတာ မီးရောင်စုံလေးတွေ လင်းနေတာပဲ။ အရမ်းကြည့်လို့ လှတာပဲ’

‘လူတွေကရော ဘာတွေ လုပ်နေကြလဲဟင် မေမေ’

‘အင်း လူတွေက လူတွေက’

မေမေက တော်တော်နဲ့ မပြောသေးဘဲ တုံ့ဆိုင်းနေတယ်။ နောက်မှ ရွှင်မြူးတဲ့ လေသံနဲ့

‘လူတွေက အင်း တချို့လူတွေကတော့ ခုံတန်းလေးတွေပေါ်မှာ ထိုင်နေကြတယ်။ တချို့ကတော့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ သမီးရဲ့ ။ အင်း ပြီးတော့ အားလုံးက အချို့ရည်ဘူးလေးတွေ ကိုင်ပြီး သောက်နေကြတယ်။ တချို့ကလည်း မုန့်တွေဘာတွေစားနေကြတာပေါ့သမီးရယ်။ တချို့ကတော့ ဂီတာ ထိုင်တီးနေကြတယ် သမီးရဲ့ ’

‘ဪ သီချင်းသံက သူတို့ ဆီက လာတာကိုး။ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာ မေမေရယ်။ အဲဒီလိုကြည်နူးပျော်ရွှင်နေကြတဲ့ လူတွေကို သမီး မျက်လုံးနဲ့ ကိုယ်တိုင်မြင်ချင်လိုက်တာ’

မေမေက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခဏတိတ်သွားပြန်တယ်။ မေမေက ကျွန်မစကားကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ပြီးတော့

မှ မေမေက အသံကလေး ခပ်တုန်တုန်နဲ့ ...

‘ဪ... သမီးရယ်... အခု သမီးကို မေမေ ပြောပြနေတာပဲလေ။ အဲဒါ သမီးမြင်ရသလိုပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား’

ကျွန်မ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ မေမေ စိတ်သက်သာရာ ရအောင်လို့ ပေါ့။ ကိုယ့်မျက်လုံးမြင်ရတာလောက်တော့ ဘယ်စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာ လဲ မေမေရယ်လို့ စိတ်ထဲကနေ တီးတိုးပြောလိုက်မိတယ်။

‘လာလေ...မေမေ၊ ဆက်လျှောက်ရအောင်’

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ကန်ပေါင်အဆုံးထိ လမ်းလျှောက်ဖြစ်တယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရယ်မောနေတဲ့ အသံတွေ၊ ဒီဇင်ဘာရဲ့ အေးစိမ့်စိမ့် လေနုအေးတွေရဲ့ အထိအတွေ့တွေ အားလုံးကို ကျွန်မ ခံစားရတယ်။ လူတွေ များ တယ် ထင်ပါရဲ့ ၊ တစ်ချက် တစ်ချက်ကျွန်မကို တွန်းမိ တိုက်မိတာတောင် ရှိသေးတယ်။ ဪ လူတွေ အများကြီး ပျော်ရွှင်နေကြတာကိုး။

ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ရယ်မောသံတွေ ၊ လရောင်နဲ့ တူတဲ့ မီးအလင်းရောင် ဖြာလမ်းကလေးရယ်၊ စီတန်းနေတဲ့ ခုံတန်းကလေးတွေ၊ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကလေးတွေ ရေပြင်ကို ဖြတ်ပြီးတိုက်လာတဲ့ လေနုအေးအေးလေးတွေ၊ ဂီတာသံကနေ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ melody စာသားချိုချိုလေးတွေ၊ အို .. အားလုံးဟာ လှပနေလိုက်ကြတာကွယ်။ မေမေ လိုက်ပို့တဲ့ ဆေးရောင်စုံ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ရလိုက်သလိုပါပဲ ။ ကျွန်မ အရမ်းပျော်တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အလင်းရောင်ကို မေမေက ထွန်းညှိပေးခဲ့တာပေါ့
။ မေမေပြောပြတဲ့ လောကကြီးရဲ့ မြင်ကွင်းတွေဟာ သိပ်ကို လှပတယ်
။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်က မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတိုင်း ငယ်ငယ်က မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတို
င်း တစ်ထပ်တည်းမို့ မေမေ ပြောပြတာကို ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ် ။
ပြီးတော့ ကျွန်မက .

‘မေမေ သမီးကြီးလာတဲ့ ရုပ်က ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်’

လို့ မေးတော့ မေမေက ‘ငါ့သမီးလေးဟာ အရမ်းလှတယ် သမီး ။ င
ယ်ငယ်က မေမေပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေးနဲ့ တူတယ်’လို့
ကျွန်မကို ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်မ ပျော်လိုက်တာဆိုတာလေ။

(၄)

ဒီနေ့ ကျွန်မအတွက် သတင်းကောင်းတစ်ခု ရောက်လာတယ်။ အဲဒီ
လို ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်မိခဲ့ဘူး။ ကျွန်မရဲ့
အမြင်အာရုံတွေ ဆုံးရှုံးသွားကတည်းက ဘယ်တော့မှ ပြန်ရလိမ့်မယ်လို့
မမျှော်လင့်ခဲ့မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ကျွန်မကို မျက်နှာသာပေးတ
ယ်။ ဒီလိုပဲ လူတွေကို ကံကြမ္မာဆိုတာကြီးက ကျီစားတစ်လှည့် မျက်နှာ
သာပေးတစ်လှည့်နဲ့ ဆော့ကစားနေတယ် ထင်ပါရဲ့ ။

ဒီနေ့ပဲ ကျွန်မကို ပြနေကျ မျက်စိဆရာဝန်ကြီးဆီက ဖုန်းလာတယ်။
နိုင်ငံခြားက မျက်စိခွဲတဲ့ သမားတော်အဖွဲ့ ရောက်လာမယ်။ ဆန္ဒရှိရင်
အဲဒီ သမားတော်ကြီးတွေနဲ့ ခွဲစိတ်ကြည့်ပါလားလို့ ပြောလို့ မေမေက ဝ

မီးသာအားရ သဘောတူခဲ့တယ်။ ကျွန်မကတော့လောကကြီးကို မြင်ရမှာ ထက် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်မြင်ချင်တယ်လေ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်မြင်တတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်လအကြာမှာ ပဲ ကျွန်မ မျက်စိခွဲစိတ်တာ အောင်မြင်သွားတယ်။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်ကျမတတ် ခံစားခဲ့ရတယ် ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်မိတယ်။ မျက်စိပတ်တီးဖြေတဲ့ နေ့က မေမေ့ကို အိမ်ကနေ မှန်တစ်ချပ်ယူလာဖို့ မှာ လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မမျက်နှာကို အရင်ဆုံး မြင်ချင်လို့ ပေါ့။

လက်ထဲမှာ မှန်ကို အကြာကြီးကိုင်ထားပြီး ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိတယ်။ ကျွန်မမျက်နှာကို မကြည့်ခင် မေမေနဲ့ ဖေဖေ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကထက် အိုမင်းနေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဖေဖေက ဆံပင်တွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ ဖြူနေပြီးတော့ မေမေက နားသယ်စပ်မှာ ဆံပင်ဖြူတွေရှိနေပြီ ။ အဝတ်အစားတွေကလည်း သစ်လွင်တောက်ပခြင်းမရှိဘဲ အနည်းငယ် မှိုင်းညှို့နေတယ်။ ကျွန်မအာရုံထဲမှာ ပုံဖော်ထားမိတဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ပုံရိပ်ဟာ ဒီလို မဟုတ်ဘူး ။ ပြီးတော့ တကယ့်အပြင်က ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ အပြုံးဟာ ကျွန်မ အာရုံထဲကလို တောက်ပမနေဘူး။

ပြီးတော့ ကျွန်မက မျက်လုံးကို မှိတ်ပြီး မှန်ကို မျက်နှာရှေ့ထောင်လိုက်တယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားရာက ထွက်လာတဲ့ နှလုံးခုန်သံဟာ မီးတောင်ပေါက်ကွဲတာထက်တောင် ကျယ်သေးတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထင်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတွေဟာ အမှန်တရားကို နဖူးတွေ၊ ချွေးတွေ၊ ရင်ဆိုင်ရမယ့်အခါ အခုလိုပဲ ကြောက်ရွံ့စိတ် ဝင်တတ်တယ် မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ ကျွန်မ အာရုံထဲမှာ ပုံဖော်ထားမိတဲ့ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က ခေါင်းပြုလာသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအား တင်းပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

‘ဟင်’

မှန်ထဲမှာ မြင်ရတဲ့ ပုံရိပ်က ကျွန်မဟုတ်လို့ လား။ မတောက်ပတဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ ပါးလျနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ ၊ အနည်းငယ် ကောက်သယောင်ယောင်ရှိတဲ့ နှာတံ၊ မညီမညာ ပါးလျားနေတဲ့ မျက်ခုံးမွှေးတန်းနဲ့ အသားမဖြူ မညို ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ပြန်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မ မျက်လုံးကို ခဏ မှိတ်ချလိုက်မိတယ်။ ကျွန်မ မှန်ထဲက ကောင်မလေးဟာ ကျွန်မပါဆိုတာကို လက်မခံနိုင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်ခေါက် မရဲတရဲနဲ့ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ထပ်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ အမှန်တရားပဲ ။ ကျွန်မလက်မခံချင်လည်း လက်ခံရတော့မယ်။

ကျွန်မ မျက်စိပြန်မြင်ရတော့လည်း ဘာကို ဘယ်လို စကြည့်ရမှန်း ကျွန်မ မသိတော့ဘူး။ မေမေပြောပြတဲ့ မြင်ကွင်းကို ကျွန်မ နားရည်ဝခဲ့လို့ လားမသိဘူး။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကြည့်ရတော့လည်း အဲဒီမြင်ကွင်းတွေကို ရိုးသလိုဖြစ်နေတယ်။

လူရဲ့ စိတ်ဟာ သိပ်ကိုထူးဆန်းတာပဲ။ ကိုယ်လိုချင်တာ မရခင်တုန်းကတော့ လိုချင်လိုက်တာ။ တကယ်လည်း ရပြီးရော မရခင်တုန်းက

အခြေအနေနဲ့ ဘာမှ မထူးဆန်းသလို ဖြစ်သွားပြန်ရော။

မေမေကတော့ ကျွန်မကို ပြောတယ်။

‘သမီးထင်သလို လောကကြီးက အဲဒီလောက် မရိုးရှင်းဘူး။ သမီးက အခု မျက်လုံးလည်း ပြန်မြင်ရပြီ။ ဒီတော့ လောကကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံးဖွင့်ပြီး သင်ယူပါဦး။ လောကကြီးမှာ သင်ယူစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ အဲ သမီး အဲဒါတွေအားလုံးကို သိပြီးသွားပြီ ဆိုရင်တော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မျက်ကွယ်ပြုလိုက်တော့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒါဟာ သမီးကို နာကျင်စေမှာ မို့လို့ပဲ’

မေမေ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပ်တော့ သဘောမပေါက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေမေ ပြောသလို အပြင်လောကကြီးမှာ ဘာတွေ သင်ယူစရာတွေ ရှိနေသလဲဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်း တစ်ခါမှ မစီးဖူးတဲ့ လိုင်းကားကို အရဲစွန့်ပြီး စီးလိုက်တယ်။

မှတ်တိုင်သုံးခုလောက် ဖြတ်ကျော်ပြီးတဲ့ အခါမှာ တော့ ကျွန်မ ဘတ်(စ်)ကားစီးတာ နေသားကျသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မ စီးလာတဲ့ ဘတ်(စ်)ကားကို အိမ်စီးကားလေးက ကျော်တက်ရင်းကားချင်းငြိကြပါလရော။ ကားဒရိုင်ဘာရဲ့ မျက်နှာဟာ သူ့ခရီးနှောင့်နှေးသွားလို့ ဒေါသထွက်သွားတဲ့ ပုံစံပဲ။ အိမ်စီးကားလေးက အလျော်တောင်းတော့ ကားဒရိုင်ဘာက ဘာမပြောညာမပြော ကားပေါ်က ဆင်းသွားပြီး လက်သီးနဲ့ ထိုးတယ်။ နှာခေါင်းကနေ သွေးတွေကျတဲ့ အထိ ထိုးတော့ ကားလေးပိုင်ရှင် လမ်းပေါ်လဲကျသွားတယ်။

စပယ်ယာ အပါအဝင် ခရီးသည် တွေအားလုံး အဲဒီမြင်ကွင်းကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေလို စိတ်လှုပ်ရှားပုံမျိုးနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။

အဲဒီမြင်ကွင်းဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ကမ္ဘာဦးကို စမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီခဏမှာ ပဲ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ထဲမှာ ထားအပ်တဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတရားတွေ ၊ လူလူချင်း လေးစားတန်ဖိုးထားတဲ့ စိတ်တွေ အငွေ့ပြန်သွားသလို အရာအားလုံး ဝေဝါးသွားတယ်။

ကျွန်မရင်ထဲ အောင့်သလိုလို ၊ မျက်သလိုလို ဘာမှန်းမသိတဲ့ ခံစားချက်ကြီးကြောင့် ကျွန်မ အဲဒီမြင်ကွင်းကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်တယ်။

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လူစည်ကားရာ နေရာတွေဆီ ကျွန်မ ခြေထောက်တွေက ဦးတည်ရွေ့လျားနေတယ်။ နေရောင်ခြည်ရဲ့ အပူရှိန်ဟာ ကျွန်မ မျက်စိမမြင်ရတုန်းကထက် အခု ခံစားရတာ ပိုပူလောင်နေသလိုပဲ။

အဲဒီလိုနဲ့ လျှောက်သွားရင် အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက် လမ်းဘေးမှာ လဲနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ အသက် ၈၀ နားနီးနေပြီထင်တယ်။ သေနေတာများ လားဆိုပြီး သူ့နားကို ကပ်ကြည့်တော့ အဘွားအိုဟာ ကျွန်မကို ပြူးတီးပြူးကြောင်လေး ပြန်ကြည့်နေတယ်။ အဘွားက ဘယ်ကလဲဟင်လို့ ကျွန်မမေးတော့ ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ အဖြူထည် အတိုင်းလေး ကြည့်နေတယ်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို မေးကြည့်တော့ သူ့အိမ်က သားသမီးတွေ လာပစ်သွားတာ ဖြစ်မယ်တဲ့ ။ အဲဒီလို ပြောပြီး အဘွားကြီးကို ဘယ်သူကမှ အရေးတယူမရှိကြဘူး။ အဘွားကြီးကတော့ ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ လူတွေကို လိုက်ကြည့်နေတယ်။ နေပြောက်ကလေးတွေက အဘွားအိုရဲ့ ကိုယ်ပေါ် ဟိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက်ထိုးလို့ ။

ဒါဟာ လောကကြီးရဲ့ အကျည်းတန်တဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုလို ကျွန်မ စိတ်ထဲ ခံစားလိုက်ရတယ်။ အသက်အရွယ် အိုမင်းနေတဲ့ မိဘကို သားသမီးတွေက စွန့်ပစ်တယ်တဲ့ လား။ မိဘဆိုတာ ဘုရားနဲ့ တစ်ဂိုဏ်းတည်း

လို့ ဆုံးမဖူးတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်ကို သတိရလိုက်မိတယ်။

တချို့ သားသမီးတွေအတွက် အိုမင်းနေတဲ့ ဘဝဆိုတာ
စွန့်ပစ်ပစ္စည်းတစ်ခုပါပဲလား။

(၅)

တစ်နေ့ ကျွန်မတစ်ယောက်လည်း လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာတယ်။
မီးပွိုင့်မှာ ပန်းရောင်းနေတဲ့ ကလေးတွေ၊ ကွမ်းယာ ဆေးလိပ်ရောင်းနေ
တဲ့ ကလေးတွေ၊ ကလေးက ကလေးကို ချီပိုးထားတဲ့ မြင်ကွင်းတွေဟာ
ကျွန်မမျက်လုံးထဲ တန်းခနဲ ဝင်လာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ မီးပွိုင့်ကစိမ်းသွားပြီး ကားတွေဖြတ်တော့
ကားသွားရာ လမ်းကြောင်းထဲ ပန်းရောင်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဖြတ်
ကူးရင်း ချော်လဲသွားတယ်။

‘အမယ်လေး’

‘ကျိ’

ကျွန်မ ယောင်ယမ်းပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်ချလိုက်မိတယ်။

တော်သေးတယ်။ ကားက အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်နိုင်လို့ ကလေး
ဘာမှ မဖြစ်သွားခဲ့ဘူး။ ပညာသင်ရမယ့်အရွယ်မှာ
ဘယ်လိုမိဘမျိုးကများ ကိုယ့်ရင်သွေးရဲ့ အသက်နဲ့ လောင်းကြေး
ထပ်ပြီးမှ ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံကို ထမင်းစားရက်တာပါလဲ။

အခုတော့ ... ဒီလို မြင်ကွင်းတွေဟာ လောကဇာတ်ခုံကြီးကို

အကျည်းတန်အောင် ကပြလိုက်တဲ့ ဇာတ်ကွက်တွေလိုပါပဲ။

နောက်နေ့ကြတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘုရားဖူးချင်စိတ် ဖြစ်တာနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားဆီ Taxi ငှားပြီး ထွက်လာလိုက်တယ်။ တစ်နေရာ အရောက်မှာ လမ်းပိတ်လုမတတ် လူတွေ အုံ့နေတာကို ကျွန်မလည်း ကားပေါ်ကနေ ဆင်းကြည့်လိုက်တော့ တက္ကစီတစ်စီးပေါ်ကနေ လူတစ်ယောက် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကိုယ်တစ်ဝက်က အောက်ကို ပြုတ်ကျနေတယ်။

သွေးတွေက တစ်ကိုယ်လုံး ရဲနေပြီး သွေးစက်တွေက တတောက်တောက်နဲ့ မြေပြင်ပေါ် ကျနေလေရဲ့ ။ လူတစ်ယောက်က....

‘စောစောက အော်သံလိုလိုတော့ ကြားလိုက်ရသေး။ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တာနဲ့ သွားမကြည့်တော့တာ။ ထုံးစံအတိုင်း တက္ကစီသမားကို ခရီးသည် ဟန်ဆောင် တက္ကစီငှားပြီး ပစ္စည်းလိုချင်လို့ ဓားနဲ့ ထိုးသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ’

‘ဒါတွေက ဖြစ်နေကျပဲ၊ ဘယ်သူ ထိုးသွားမှန်း မသိတော့ အမှုကလည်း ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ မျက်မြင်သက်သေလည်း ဘယ်သူမှ သက်သေလိုက်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ အလုပ်ရှုပ်လို့ ...’

နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်ကလည်း ဒီအဖြစ်ကို ဘာမှ မထူးဆန်းသလို ထမင်းစားရေသောက် ပြောလိုက်တယ်။ တခြားလူတွေကလည်း ကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားကြတယ်။ အမှုပတ်မှာ စိုးလို့ တဲ့ ။

အဲဒီလိုပြောနေတဲ့ သူတို့ ရဲ့ မျက်နှာတွေဟာ သစ်ရွက်စိမ်းတွေလို စိမ်းတောက်နေတယ်။ မသိလိုက် မသိလိုက် ဘာသာ အရိပ်တွေက လေတိုက်လို့ မြေပြင်မှာ အရိပ်ထင်သလို ဟိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက် စွန်းထင်းလို့ ။

လောကကြီးမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လူချင်းအတူတူ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ တစ်ခွန်းပြောပြီး လှည့်ထွက်လိုက်ရုံနဲ့ အရာရာ ပြီးသွားရောလား။ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ နေကြတဲ့ လူတွေဟာ ပန်းချီဆရာတွေနဲ့ စုတ်တွတွေလို ပါပဲ။ ကိုယ့်စိတ်က ခြယ်သတဲ့ အရောင်ဟာ လောကကြီးနဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ အရိပ်ထင်တယ်။ ကိုယ်ခြယ်သတဲ့ အရောင်ဟာ စိုပြည် တောက်ပနေလေ... လောကကြီးနဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ ပိုပြီး လှပ လာလေပါပဲ။ ခုတော့...

လူတွေရဲ့ စိတ်က အရိပ်ထင်တဲ့ မျက်နှာကာလာတွေဟာ မလှပတော့ဘူး။ အခုတော့ လူတွေဟာ ရေတွင်းပျက်တစ်ခုလို ဗလာဖြစ်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေရယ် အစိမ်းရောင်ညစ်ညစ် မျက်နှာကြီးတွေနဲ့ ရွံစရာကောင်းနေတယ်။

ကျွန်မ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို မမြင်ရအောင်လို့ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ချလိုက်တယ်။ အမှောင်ကျသွားတဲ့ အမှောင်ထဲက အလင်းရောင်ဟာ ဟိုးအရင်ကလို မဖြူစင်တော့ဘူး။

ကြားလိုက်ရတဲ့ သတင်းတွေ၊ မြင်လိုက်ရတဲ့ သတင်းတွေဟာ ကျွန်မ

နားတွေ မျက်စိထဲကို ချော်ရည်ပူတွေလောင်းထည့်လိုက်သလိုပဲ။ ပူလောင်စပ်ဖျဉ်းလို့ ၊ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးတွေဟာ အရွယ်ရောက်ပြီး ယောက်ျားကြီးတွေရဲ့ လက်တွေ့ကြားမှာ ခန္ဓာကိုယ်က ပုံပျက်ပန်းပျက် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးလို့ ။ သွေးသားတော်စပ်သူတွေရဲ့ သွေးညှို့နံ့ဟာ အဲဒီ သွေးသားတော်စပ်တဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး မွန်ထူလို့ ..

လူလူချင်း အမဲလိုက်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ...

လူတစ်စုက လူတစ်စုဆီက အာဏာခွဲဝေ တောင်းဆိုမှုတွေနဲ့ စစ်ကို ဖန်တီးတယ်။ ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မည်မည်ရရ မရှိဘဲ၊ လူမမည် ကလေးပါ မကျန် သွေးအိုင်ထဲ လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့ မိသားစုတစ်စုရဲ့ နေဝင်ညနေ သတင်းတွလွေတ်မြောက်နေဆဲ ဒုစရိုက်သားကောင်တွေနဲ့ ထိတ်လန့်နေတဲ့ ပြည်သူတွေ ဒါဟာ ကျွန်မ အနှစ် ၂၀ လုံးလုံး ရှင်သန်ခဲ့တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟုတ်လို့ လား။ ဒါဟာ ကျွန်မမျက်လုံးနဲ့ မြင်နေရတဲ့ လောကကြီးရဲ့ အမှန်တရားတွေ ဟုတ်လို့ လား။

ကျွန်မ ယောင်ယမ်းပြီး မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ချလိုက်တယ်။

ဟိုးအရင်လို မျက်စိမမြင်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့ ကျွန်မ ဖျတ်ခနဲ တွေးမိလိုက်တယ်။ တွေးမိလိုက်ချင်းပဲ ကျွန်မ ကိုယ့်အတွေးကို ကိုယ်ပြန်လန်သွားတယ်။

ဘုရားရေ... ကျွန်မဟာ အမှန်တရားကို ရှောင်ပြေးဖို့ ကြိုးစားနေမိပါလား။

ဒီနေ့ဟာ ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ရက်နေ့ နှစ်သစ်ကူးညပေါ့။ ကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေရှင်းပြီး ကြယ်လေးတွေ ပြန့်ကျဲနေတယ်။ မနှစ်က မေမေနဲ့ ကန်ပေါင်သွားတာကို သတိရပြီးမီးရှူးမီးပန်းတွေဝယ်လို့ ကန်ပေါင်ကို သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ မေမေကလည်း အသာတကြည်ပဲ ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒကို သဘောတူလိုက်တယ်။

ထုံးစံအတိုင်း ကားငှားပြီး အင်းလျားကန်ပေါင်ကို ရောက်လာတယ်။ အင်းလျားလမ်းတစ်လျှောက် ကားတွေနဲ့ ကျပ်ပိတ်နေတယ်။ ကျွန်မတို့ စီးလာတဲ့ ကားက ဟွန်းသံရှည်ဆွဲပြီး တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောကနေ လက်ယာဘက်က ကားတွေကို ကျော်တက်ပြီး မောင်းသွားတယ်။ အင်းလျားလမ်းဘက်က ဝင်ပေါက်က ကားတွေ ကျပ်နေတာနဲ့ ပြည်လမ်းဘက်မှာ ရပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။

ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရတာက လမ်းပြည့်လုနီးပါး မညီမညာ ရပ်ထားတဲ့ ကားတွေပါပဲ။ ပြီးတော့ ကန်ပေါင်တစ်ခုလုံး လူတွေက အပြည့်အားလုံးလိုလိုက မီးရှူးမီးပန်းတွေ ဖောက်နေကြတယ်။ မေမေ ဟိုးအရင်က ပြောပြတဲ့ အတိုင်း ရောင်စုံမီးတွေက ကောင်းကင်ပေါ် ထိုးထောင်တက်သွားတယ်။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း မေမေ့လက်ကိုဆွဲပြီး ကန်ပေါင်ပေါ် လမ်းလျှောက်ရအောင်လို့ ပြောပြီး သားမိနှစ်ယောက် လူတွေကို ရှောင်ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ဆယ်ကျော်သက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လှပနေတဲ့ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေနဲ့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဟန်ပါပါညှပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းမှာ တေ့လိုက်တယ်။ ကျွန်မ နင့်သီးစွာ အံ့ဩတကြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးပုံ

စံက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ထိမထင် မျက်နှာပေးနဲ့ ပေါ့။ အဲဒီကောင်မလေးက ယောက်ျားလေးလို စကားပြောပြီး ယောက်ျားလေးလိုပဲ ဆဲရေးတိုင်းထွာနေလိုက်သေးတယ်။ ကျွန်မမျက်နှာပူခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေရာမှာ ကျတော့ စကတ်တို ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ လက်ထဲမှာ တော့ ဘီယာပုလင်းကို ဟန်ပါပါ ကိုင်ထားလေရဲ့ ။ ပြီးတော့ လက်တစ်ဖက်က စီးကရက်ကိုင်ထားသေးတယ်။ နောက်ပြီး လက်ထဲက ဘီယာပုလင်းကို နှုတ်ခမ်းနားတွေပြီး မော့သောက်လိုက်တယ်။ ကောင်မလေးရဲ့ ဘီယာသောက်နေတဲ့ ပုံစံဟာ နေသားတကျ ဖြစ်လွန်းတယ်။ သေသပ်လွန်းတယ်။ အမြဲတမ်းကျင့်သားရနေပုံမျိုး။

ဪ... လူတွေဟာ ပျော်ရွှင်မှုကို ကြည်ကြည်လင်လင် မခံစားချင်ဘူးပေါ့။ သူတို့ ကို ပြောလိုက်ရင် New Year ညမို့ ပျော်လို့ သောက်တာလို့ ပြောဦးမယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတော့လူတွေအားလုံးဟာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဖော်ထုတ်ရဲဘဲ တစ်စုံတစ်ခုအပေါ်မှာ အမှီပြုပြီးမှ ပဲ လုပ်ရဲတာ။

ဆင်ခြေတွေဟာ လူတွေနဲ့ အသားကျလွန်းတယ်။

ကျွန်မ ကြည့်နေတဲ့ အချိန်မှာ ပဲ အဲဒီ ဘီယာသောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ့ဘေးကကောင်လေးက ပခုံးကို ဆွဲဖက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ဆွဲယူနမ်းနေတယ်။

ကျွန်မ မျက်စိမှတ်လိုက်မိတယ်။

အနမ်းဟာ မြတ်နိုးဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူမြင်ကွင်းမှာ နမ်းတဲ့ မဖွယ်မရာ အနမ်းကတော့ အကျည်းတန်လွန်းတယ်။ ဟီရိုဩတ္တပဆိုတဲ့ စကားဟာ အဲဒီကောင်မလေးအတွက် မပါဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

ကန်ပေါင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူတိုင်းနီးပါးဟာ အရက်တွေ၊ ဘီယာတွေ သောက်နေကြတာချည်းပဲ။ ဘီယာပုလင်းခွံတွေကလည်း ပွကျဲလို့ ။ နေရာအနှံ့မှာ အရက်နံ့တွေ၊ စီးကရက်နံ့တွေနဲ့ ကန်ပေါင်တစ်ခုလုံး ညစ်နွမ်းနေတယ်။ နေရာတိုင်းမှာ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု ယောက်ျားလေး မိန်းကလေး အုပ်စုဖွဲ့ပြီး သောက်စားနေကြတယ်။ New Year ညဆိုပြီး အရက်သောက်ပွဲ ကျင်းပနေသလိုပဲ။ ဆိုးလိုက်တာ သူတို့ ကြောင့် အေးအေးလူလူ အပန်းဖြေဖို့ လာတဲ့ လူတွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာကိုသူတို့ မသိကြဘူး။ သူတို့ ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် သူတို့ ရဲ့ အတ္တက အရာအားလုံးကို အမှောင်ချလိုက်တယ်။ အဲဒီထဲမှာ အ သိစိတ်တွေ မှောင်ကျသွားတာ အဆိုးဆုံးပဲ။ အို လောကကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ လူတွေကရော လူသားအစစ်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့ လား။ ဟင်း ညစ်ညူးသွားတဲ့ စိတ်ကြောင့် လားမသိဘူး၊ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်ပြီး တိုက်လာတဲ့ လေတောင် မအေးတော့သလို ခံစားရတယ်။ လူတွေက အကျည်းတန်နေလို့ လား မသိဘူး ။ သဘာဝတရားရဲ့ အလှအပတောင် ပျက်စီးသွားရပြီ။ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ၊ လူနဲ့ ရောယှက်နေတဲ့ သဘာဝရဲ့ အလှအပတွေဟာ ပျက်စီးတတ်တာ ဓမ္မတာပဲကိုး။

ကျွန်မ နောက်တစ်ခါ New Year ညဆိုရင် အင်းလျားကန်ပေါင်ကို ဘယ်တော့မှ ခြေဦးမလှည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။

ဒီနေ့ဟာ နေအလွန်ပူတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပေါ့။ ရန်ကုန်ဆောင်းဆိုတဲ့ အတိုင်း ဘယ်တော့မှ အနွေးထည် မဝတ်ရသလိုပဲ။ နေ့ခင်းဘက်ဆိုလည်း

အင်မတန်ပူတယ်။ ဒီဇင်ဘာမို့ တိမ်ကင်းစင်နေတဲ့ ကောင်းကင်ပြာကြီး ကနေ တိုက်ရိုက်နေထွက်လို့ လား မသိဘူး။ ပူလောင် အိုက်စက်နေတယ်။

ဒါမှ မဟုတ်လူတွေကြောင့် သစ်တောတွေ ပြုန်းတီးလို့ ရာသီဥတု တွေဖောက်ပြန်ပြီး ပုံမှန်ထက် ပိုပူနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ လောကကြီးဟာ ကျွန်မငယ်ငယ်ကလို မလှတော့သလိုပဲ။ မေမေပြောပြတဲ့ လောကကြီးဟာ ကျွန်မအခုမြင်နေရတာထက် ပိုလှတယ်။ အဲဒီလို သာဆိုရင် ဟိုးအရင်ကတည်းက ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်ရအောင် မကြိုးစားခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မ မျက်လုံးနဲ့ မြင်နေရတဲ့ လောကကြီးရဲ့ အမှန်တရားတွေဟာ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကို နာကျင်သွားစေတာကိုး။

ဒါကြောင့်လူတွေဟာ အမှန်တရားကို ရှာနေတယ်လို့ သာ ပြောနေကြတာ တကယ်တမ်းကြတော့ အမှန်တရားကို မရှာချင်ကြပါဘူး အမှန်တရားက ရုပ်ဆိုးတယ်လေ။

ကျွန်မအပါအဝင် လူတွေဟာ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အမှန်တရားရဲ့ ဘက်တော်သားတွေလို့ ထင်နေကြတယ်။ တကယ်တမ်းတော့ အမှန်တရားဆိုတာနဲ့ နဖူးတွေ၊ နှုတ်တွေ၊ လိုက်ရပြီ ဆိုရင်တော့ အမှန်တရားကို ကွေ့ရှောင်ဖို့ ပဲ ကြိုးစားကြတာလည်းပဲ။ အဲဒီလို မတွေ့ရတာကမှ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသေးတာကိုး။

စိတ်ချမ်းသာတာကို ရွေးမှာ လား။ အမှန်တရားကို ရွေးမှာ လား။ လူဆိုတာ ကိုယ်နာကျင်သက်သာအောင် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်တတ်ကြတယ်။ ကျွန်မငယ်ငယ်က ကျွန်မကိုဆေးထိုးပြီဆိုရင် မျက်လုံးကို မှတ်ချပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါက နာကျင်မှုကို သက်သာတယ်လို့ ခံစားရတာကိုး။ အမှန်တရားဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ လူတွေက ကိုယ်နာကျင်

ရတာကို ဖြေလျှော့ဖို့ အမှန်တရားနဲ့ တူတူပုန်းတမ်း ကစားနေကြတာ မဟုတ်လား။

ကျွန်မအတွက်တော့ အမှန်တရားကို မမြင်ရဘဲ မျက်လုံးကန်းနေတာကမှ ပိုပြီး ကောင်းပါသေးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမှန်တရားက အကျဉ်းတန်တယ်လေ။

ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၇။
